

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

◆ Sınıf ilişkilerini Doğru Kavramak

◆ Lübnan'daki Vahşete Dair İki Gözlem

◆ Gericiliğin Yedek Güçleri

◆ Taksim'de Filistin'e Destek Eylemi

◆ Akmercan İşçilerine Saldırı

◆ Ölüm Orucu Sürüyor!

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal bilkeyle
77'nin 30. yılında yine
1 Mayıs Filan'ına Taksim'e Devrime

Filistin'de Tek Çözüm

Ya Devrim

Ya Ölüm

SINIF İLİŞKİLERİNİ DOĞRU KAVRAMAK

Sınıflar ilişkisini doğru tanımlamak, Marksizmin a-bece'sidir. Sınıfların karşılıklı ilişkisi denilince, sınıflar diyalektiğini, yani sınıf karşıtlığını ve çelişkilerini; aralarındaki mücadeleyi; bu mücadelenin ekonomik temelini ve ideolojik biçimlere bürünmesini anlarız. Sınıflar ise ekonomik ve toplumsal alandaki gelişmelere bağlı olarak sürekli bir değişim içindedir. Bazen yavaş, bazen hızlı ama daimi olan sınıflar ilişkisindeki değişimi ve bunun anlamını doğru olarak gözlemlemek ve tanımlamak gerekiyor.

Her dönemin sınıflar ilişkisi, sınıflar mücadelesinin yükseliş ve düşüşü söz konusu dönemin ekonomik ilişkilerinde aranmalıdır. Çünkü toplumsal ilişkilerde sonal olarak belirleyici olan ekonomik ilişkilerdir ve bu ilişkilerin yeniden üretimidir. Sınıfların ekonomik karşıtlığı, çelişkisi ve çatışması daima ideolojik biçimlere bürünür. Bu ideolojik biçimlerin de, bu çatışmaları ne ölçüde yansıttığı doğru bir yöntemle irdelenmelidir. Çünkü ideolojik alandaki (ister estetik ve sanat alanında olsun, ister teori vb. alanında olsun) her yapıt, sınıflar ilişkisini aynı düzeyde ve doğru bir şekilde yansıtmayabilir. Biz, her dönemin sınıflar ilişkisinin aldığı ideolojik biçimleri, yine o dönemin toplumsal ilişkilerini etkin ve güçlü olarak yansıtan eserlerde görebiliyoruz, anlayabiliyoruz. Dönemin toplumsal ilişkileri, başka bir ifadeyle sınıflar gerçeği, en yüzeysel teori, estetik ve sanat eserlerine bile girer. Fakat, bu ilişkilerin yüzeysel, sıg ele alınışı, o dönemi tüm yönleriyle anlamamızı engeller. Biz, bu ilişkileri daha geniş ve bütünlüğü içinde, ancak etkin ve güçlü eserlerde görebiliriz. Bir görüşü, bir sanat eserini etkin ve güçlü yapan şey, sınıflar ilişkisinin anlamını doğru bir şekilde anlatabilmesidir.

Edebiyat ve sanat, ama özellikle de edebiyat bireylerin günlük yaşamları üzerinden sınıf ilişkilerini detaylarıyla ortaya koyabilmiştir. Edebiyatı inceleyerek, her dönemin sınıf çatışmalarını, iniş ve çıkışlarını; eskinin çökmekte oluşunu ve yeni ilişkilerin doğuşunu, gelmekte oluşunu anlayabiliriz. Tarihin gelişimini sanatı inceleyerek de izleyebiliriz. Elimizde tarihsel maddecilik (materyalist) yöntemi varsa, bunu çok rahatlıkla yapabiliriz. Tarihin akışını, en sıg sanat eserlerinde bi-

le izleyebilirsiniz. Ama biz esas olarak sınıf ilişkilerini ve bu ilişkilerin bireylerin yaşamlarındaki görünümünü, toplumun gelişimini derinlikli olarak kavramış olanlara başvururuz. İşte Cervantes'in Don Quijote'si (Don Kişot) böyle bir eserdir. Don Quijote, bir dönemin (feodalizmin) çöküşü ve bu dönemin tamamen kapandığını güçlü bir anlatımla ilan eder. Yazarın yaptığı şey, bir dönemin çöküşünü çarpıcı bir şekilde verebilmiş olmasıdır. Balzac ise romanlarında burjuva ilişkilerin toplumda yarattığı etki-

leri ve bu sıradaki sınıf çelişkilerinin başarılı bir şekilde bir tablosunu ortaya çıkarır. Biz çizilen bu tabloya baktığımızda, hem bütünlüklü olarak, hem de detaylarda o dönemin karşılıklı sınıf ilişkileri hakkında bir fikir edinebiliriz. Nazım Hikmet kendi zamanının sınıf ilişkilerinin toplumcu gerçekçi sanatla etkin bir çizimini yapar. Şairin döneminde sınıf ilişkilerinin bu kadar gelişmediği, sınıf savaşımının bu denli yoğunlaşmadığını, yani seyrek olduğunu göz önünde tutarsak, Nazım Hikmet'in bu mücadeleyi ne kadar güçlü olarak anlattığını daha iyi kavrarız. Daha sonraki yıllarda, sınıf savaşımı çok bariz olarak kendini gösterdiği ve büyük devrimci eylemler meydana geldiği halde, bu dönemi güçlü bir şekilde anlatacak sanat eserleri verilemedi. Sınıf ilişkilerinin henüz belirgin olmadığı, sınıf çelişki ve çatışmalarının keskinleşmediği bir dönemde, bu ilişkileri güçlü olarak yansıtabilen sanat eserleri verilebildiği gibi, büyük sınıfsal alt-üst oluş dönemlerinde, yoğun devrimci bir dönemde çok daha zayıf eserler ortaya çıkabiliyor. Bu zayıflığı sinemada da görebiliyoruz. En toplumcu sinemalar bile, sınıf mücadelesine denk yapıtlar sunamıyor. Tüm bunların altında, şairin, romancının, heykeltıraşın, yönetmenin ideolojik-politik konumu ve olayları kavrayışı yatıyor.

Sınıfların varlığı ve ilişkisi Marx'a kadar, çeşitli biçimlerde açıklanmıştır: Tarihsel olarak ekonomik olarak ve sanat yoluyla. Ancak, her dönemdeki sınıfların ekonomik temelini, sınıflar mücadelesinin zorunlu olarak, proletarya diktatörlüğüne götüreceğini ve bunun sınıfların ortadan kaldırılmasıyla sonuçlanacağını açıklayan Marx olmuştur. Marx, sınıfların ortadan kalkacağını söylerken, bu görüşünü, genelde tüm tarihin değişimine, özde de kapitalist toplumun kaçınılmaz değişimine dayandırmıştır. Marx'ın toplumları ele alma yöntemi maddecî tarih anlayışıdır. Kapitalist toplumu da bu anlayışla çözümlenmiştir. Kapitalist toplum incelenmeden, bu toplumun ekonomik temeli, ekonomik ilişkilere egemen olan yasalar irdelenmeden ve anlaşılmadan (çözümlemeden) bu toplumun içinde doğup gelmekte olan gelecek toplum hakkında ancak ütopya düşebilirdi. Marx'ın teorisi şeyleri zihninde tasarlamaya dayanmaz; var olan şeylere teorik ifadesini verir. Marx,

var olan sınıflar ilişkisine teorik anlamını vermiştir. Bu nedenle, Marx'ın görüşleri bilimseldir, etkin ve güçlüdür. Güçlü olan teorisinin içeriğidir. Bu güç, tarihin derinlikli kavranışından ileri geliyor. Marx'ın çözümleme (tahlil) yöntemi kesinlikle ikna edicidir.

Marx'ın yöntemini ve görüşlerini devam ettiren Lenin, sınıflar ilişkisine ya da sınıfların nesnel gelişimine temel bir önem verir. Bunun temel önemini açıkça belirtir: "sınıfların birbiriyle ilişkisi... yani o olmadan Marksizmin olmayacağı..."

Lenin'in temel eserleri ve konuşmaları sınıfların birbiriyle ilişkisini doğru bir şekilde anlamayı ve bu ilişkinin gelişimini doğru bir biçimde gözlemlemeyi ve değerlendirmeyi içerir. Lenin'in sınıflar ilişkisinin tahlilinin bilimsel temelleri ve tarihselliği kendini hemen kabul ettirir. Tekelci kapitalizm ile birlikte proletarya devrimlerinin öngüne girilir. Leninist devrim teorisi çağın bu devrimci içeriğini etkin biçimde açıklar, proletaryayı devrim ve komünizm mücadelesine çeker. Lenin'i okumak, devrimci biçimde düşünmek ve devrimci tarzda hareket etmektir.

Marksist-Leninist teoriyi kendi kavrayışıyla, kendi döneminin sınıflar ilişkisine uygulayan Che bu konuda etkin-devrimci bir çizgi tutturur. Latin Amerika'nın ve dünyanın emekçi kitleleri Che'nin konuşmalarının da kendi özlemlerini ve istemlerini bulurlar. Che'nin görüşlerinin sürükleyiciliği, bu görüşlerin devrimci gücünden ileri geliyor. Bu görüşler sınıfların karşılıklı ilişkisinin doğru kavrayışına dayanıyor. Che'nin teorik kavrayışı daima devrimci biçimde düşünmeye dayanıyor.

Marksist sınıflar ilişkisi ve sınıflar savaşımı anlayışını, devrimci teori ve taktiklerinin temelini oturtan proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti, bu temelden hareketle somut durum çözümlemelerinde elde tutulur sağlam sonuçlara ulaşır. Teorisi ve politikaları mevcut durumun doğru tanımlanmalarına dayanır. Bulduğu topraklarda ve dünyadaki gelişmeler ve olayları kavramak için devrimci biçimde düşünür ve hareket eder. Devrimci Marksizm-Leninizm adına ne varsa yapısında somutlar. Gittiği yerlerde kitleler üzerinde devrimci bir etki yaratır. Leninistlerin görüşleriyle tanışan emekçi kitleler, hemen devrimin etkisine girerler.

Türkiye küçük-burjuva sosyalist hareketin toplumsal-politik durum çözümlemeleri bilimsel değildir. Sınıflar ilişkisinin nesnel, bilimsel bir değerlendirilmesi yerine, tamamen volantarist (iradeci) davranır. Kendi içinde bulunduğu duruma göre, dışındaki gelişmeleri ele alır. Dışımızdaki gerçekliğe niyetine göre yaklaştığı için, görüşlerinin hiçbir tutarlı yönü yoktur. Marksizme-Leninizme başvurmak zorunda kaldığı zaman da, onu, kendi küçük-burjuva sosyalizmine indirger. Böyle olunca nesnel dünyaya yaklaşım tamamen kendi özel yöntemlerine dayanır. Bir kesiminin ekonomik-toplumsal durum tahlili mevcut gelişmenin çok gerisinde olduğu için öncelikle tarihle sorunları var. Bir kesiminin ise görüşleri sınıf mücadelesinin gerisinde kaldığı için, sınıf mücadelesinin gelişimiyle sorunları var. Bu, küçük-burjuva sosyalizminin içinde olduğu ideolo-

jik-politik bunalımı çok iyi açıklıyor.

Küçük-burjuva sol hareket, tıpkı, gerçekliği çok yüzeysel olarak yansıtan sinemalar gibi, sınıfların sürekli değişen karşılıklı ilişkisini, olabilecek en geri düzeyde gösterir. Proletarya ile kapitalistler arasında çok yoğun bir sınıf savaşımı sürdüğü halde, bu mücadelenin yoğunluğunu ortaya koyamaz. Sınıf mücadelesi yıllardır, iç savaş biçimini aldığı ve bu tartışılmaz bir olgu olduğu halde, mücadelenin vardığı aşamayı yadsır. Genel olarak, sınıf mücadelesinin gelişmesine ayak uyduramamıştır. Eğer pratikte zaman zaman biraz ileriye gidebilmişse, bu, görüşlerine rağmen olayların onları sürüklemesi sonucudur. Küçük-burjuva sol hareketin yayımları, durumlarını yansıtır. Hangi konuyu işlerlerse işlesinler, yaklaşımları yüzeysel, kaba, geri ve usandırıcı. Oysa ki sosyalizmin birikimi tüm dünyada çok zengin ve güçlü. Böylesine bir sosyalist birikimi olduğu bir dünyada küçük-burjuva sol hareket, o geri görüşleriyle emekçi halk kitleleri üzerinde etki yaratamaz.

Sınıf mücadelesine ayak uydurmanın ilk koşulu, sınıf mücadelenin düzeyini ve bu mücadelenin içinde verildiği nesnel koşulları doğru olarak kavramaktır. Nesnel koşulları doğru olarak kavramaktır. Nesnel koşullar daima bir değişim bir alt-üst oluş içinde olduğu için, sınıf mücadelesi de sürekli bir değişim içinde olur. Sınıflar ve sınıf ilişkileri statik değil, dinamik olarak, devamlı hareket içinde ele alınmalı. Gelişme, gelişmenin yönü doğru tanımlanmalı ve çok iyi ifade edilmeli. Bu çok iyi kavrandıktan sonradır ki, sınıf mücadelesinin görevleri doğru olarak belirlenebilir.

Düşüncelerimiz, dışımızdaki gerçekliği tüm yönleri, yani bütünselliği içinde, tüm karmaşıklığı ve çelişkilerle açıklarsa etkili olur. Gerçekliği anlatma biçimi ne olursa olsun, önce gerçeği iyi kavramak gerekiyor. Ne denli iyi kavramışsak, o kadar etkin ifade edebiliriz. Bu noktada etkin anlatım da büyük önem taşır. Örnek, insanın düşünsel etkinliklerinin başında gelen sanatı ele alalım. Bu her sanat eserinin çok etkin ifade edildiği anlamına gelmez. Sanat yapıtı, sanatın hangi alanında üretilirse üretilsin, yaratıcı ve çarpıcı olarak ifade edilmesi önemli. Biz ilk bakışta biçimsel ifadeyi görürüz, ama biçimde, bir içerik verilir. Gerçek bir sanat eseri, içeriği, biçimi yani bütünsel varlığıyla etkinliğini ortaya koyar. Teori ve politikada da durum aynıdır. Teori nesnel gerçekliği ne denli doğru kavramışsa, o kadar etkin olur. Politika sınıflar ilişkisini ne kadar doğru yansıtabilirse kitleler üzerinde o ölçüde bir etkide bulunur. Gerçekleri doğru kavrama ve ifade etmede yaratıcı ve etkin olmalıyız.

Propaganda ve ajitasyonumuzun kitleler üzerinde istenilen sonucu verebilmesi, yani emekçileri devrime hazırlaması için etkin sanat, teori, politika için gerekli olan niteliklere sahip olmak gerekir.

Devrim bilimsel bakan ve dünyayı değiştirmek için savaşılmaya başlayan bir proletaryanın ve onun kolektif ürününün emeği olacaktır.

C.DAĞLI

LÜBNAN'DAKİ VAHŞETE DAİR İKİ GÖZLEM

Ortadoğu'nun politik arenasında hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Yalnızca ölümdür gerçek olan. Kaskatı olmuş bedenler, artık içinde kan dolaşmayan çocuk yüzleri, parçalanmış kemikler-yanmış deriler, tüm dünyaya tek bir gerçeği haykırır Ortadoğu'dan: Emperyalist-kapitalist sistem var oldukça ve bölgedeki işbirlikçi sermaye egemenliği ayakta kaldıkça, bu vahşet hiç bitmeyecek.

Birinci gözlem:

ABD'nin Irak ve Afganistan'da, İsrail'in Lübnan'da, bütün dünyanın gözü önünde işlediği korkunç cinayetler neyle açıklanabilir? Vahşetin dozajının bu derece artmış olması ve bunun tüm dünya basınında çarşaf çarşaf yer bulması, bir amaca yöneliktir: Amaç, çıtaı yükseltmektir.

Guantanamo, Ebu-Gureyb, Irak'ta yaşanan vahşet, İsrail'in hedef gözeterek ve ısrarla öldürdüğü yüzlerce çocuk, kadın ve silahsız siviller... Bunların hepsi, emperyalist-kapitalist sistemin ayakta kalabilmesi için yürüttüğü 3. Dünya Savaşı'nda, önüne engeller çıkartan kitlelerin "insani" duyarlılığını köreltmek amaçlıdır. İstiyorlar ki, bütün o cansız bedenlere duygusuz gözlerle bakalım. İstiyorlar ki; Vietnam'da Mai Lai, Filistin'de Cenin, ve Irak'ta Guernica ve Ukrayna'da Babi Yar ve Irak'ta Felluce, insanlığın kolektif belleğinde yerini alan ne kadar kitle katliamı ve vahşet varsa, artık hepsi bundan sonra bir öfke kaynağı değil, bir umutsuzluk ve korku kaynağı halini alsın. Çünkü şimdi, "terörist barınıyordu" ba-

hanesiyle, koca bir mahalleyle tonlarca bomba atma dönemi; çünkü şimdi "evlerde silah var" diyerek köy ve kasabaları haritadan silme dönemi.

Çünkü; şimdi bu savaş şu ya da bu

devletlerin arasında değil, sermayenin tüm dünya emekçi sınıflarına yönelmiş bir savaşı. Bu vahşete, çocuk-kadın demeden tüm sivillerin hedef alınmasına ihtiyaçları var. 3.Dünya Savaşı'nda ABD ancak böyle yol alabilir. Küresel iç savaşta sermaye, ancak böyle elini rahatlatılabilir. Çünkü artık bu savaş, en modern teknikle donatılmış uçakların, gemilerin ve tankların arkasına, bulabildiği tek yere sığınan sermayenin, çoktandır denetimini elinden kaçırdığı 6 milyarlık insanlığa karşı savaşıdır. Bundan böyle savaş, insanlıkla, insan olma niteliğini çoktan yitiren başka bir cins yaratık, insanlığa tamamen yabancı bir yaratık haline gelen sermaye sınıfı arasında geçecek.

Naziler toplama kamplarında yaşanan

vahşeti uzun yıllar sakladılar, gözden irak tuttular. Oysa şimdi aynı vahşet, "İsrail'in kendini korumaya hakkı var" diyerek alkışlanıyor, vahşetin görüntüleri aynı gün dünyaya servis ediliyor. Aradan geçen 60 yılda değişenin ne olduğu ortada. Artık bütün sermaye dünyası, Naziler kadar vahşidir, hepsi bu vahşetin ortağıdır ve hepsi, yaralı bir kuduz köpek gibi, aynı köşeye sıkışmışlık paniğini yaşıyorlar.

Vahşetin çitasını her geçen gün yükselterek, insanlığın en büyük korkusuna hitap etmeyi, insanlığı bu en zayıf yerinden vurmaya hesap ediyorlar: korunmasızlığı... Ey sokaktaki adam, seni koruyabilecek ne bir devlet, ne bir kurum ne de bina var. yer altına girsen de, sığınak delicilerle bulurum seni. Bu vahşeti durdurabilecek olan tek bir güç, yine o vahşeti yaratan güçtür. Sana düşen, ruhunu katiller satmak, uysallık içinde merhamet dilemek.

Ama, sermayenin bu tatlı rüyaları, ne de çabuk yerle bir oluyor. Ebu-Gureyb ve Felluce vahşeti, Irak halk savaşçılarını durduramadı. Ve sonuç: Şimdi ABD, bütün askeri üslerini Bağdat'a taşımaya hazırlanıyor: Yenilgiyi kabul etmeden önceki son adım. Ve İsrail, bu lanetli irin, iğrenç bir aymazlıkla sürdürdüğü katliamda, Beyrut halkını ayaklandırmayı başardı. Halk önce, BM binasını yaktı. Ve bu ilk ayaklanmadan sonra, kitlelerin öfkesinin yeni adresleri sıralarını bekliyor.

İkinci Gözlem:

Ortadoğu'da hiçbir şey, görüldüğü gibi değildir.

Bütün siyasi prestijini Arafat'ın siyonizme verdiği

tavizleri kabul etmeyerek kazanan Hamas'ın, iktidar olduktan sonra Arafat çizgisinden hiç de uzak olmadığı ortaya çıkınca, örgütün parçalanma noktasına geldiğini, ama son Gazze saldırısıyla bu bölünmenin engellendiğine mi vurgu yapmalı? Ya da şimdi siyonist İsrail ordusuna karşı Güney Lübnan'da dişe diş savaşan Hizbullah'ın lideri Hasan Nasrallah'ın, kısa bir süre önce Lübnan'daki Filistinli devrimci grupların silahsızlandırılması planını resmen onayladığını mı söylemeli? Yoksa; bir tarafta Hamas, öbür tarafta Hizbullah, aslında her ikisinin de kendi ülkelerinde gelip kapıya dayanmış olan toplumsal devrimlerin önünde ki son büyük barikatlar olduğuna mı dikkat çekmeli.

Katil bir devletin sınır tanımayan vahşetine karşı koyan, ona silah sıkan, onu yalayan bir güç Hizbullah. Vahşetin yarattığı öfke, olaylara sınıfsal gözle bakmamızı engellememeli. Yalnızca bugünü değil, yakın geleceği de görmeye çalışarak, ancak bu yolla devrimci bir konumlanmış içinde olabiliriz.

İsrail'in 2000 yılında Güney Lübnan'dan çekilmesi, Hizbullah'ı bir anda "ulusal güç" haline getirdi. Oysa Lübnan'da ne ulusal birlik vardır, ne de ulusal kurumlaşma. Fransız sömürgeciliği döneminde yerleştirilen siyasi yapı, daha sonraki bütün anayasalarda korunmuştur. Buna göre Lübnan, ulusal birlik değil, çeşitli etnik ve dini grupların birleşimidir. Anayasa, seçimler, partiler ve parlamento sistemi, bu dini ve etnik ayrımları korumaya dayanır.

1970'li yıllarda yükselen devrim, Lübnan'ın bu çağ dışı siyasi sistemini aşmayı, ulusal demokratik bir devrimi zafere ulaştırmayı amaçlıyordu. 1976'da iç savaş patlak verdiğinde, bir yanda ulusal demokratik devrimin güçleri olarak komünist gruplar, Arap ulusçuları ve Filistinli gruplar vardı; diğer yanda ise dini-etnik temele dayalı grupların milis güçlerini ön safa süren çağ dışı politik sistem vardı. Devrimci-cephe, yürüttüğü silahlı mücadeleyle Lübnan'ın üçte ikisini ele geçirincede, devreye Suriye girdi. ABD'nin onayını alan Suriye, önce ulusal devrimci cepheyi böldü, iç çatışmalara sürükledi ve güçten düşürdü. Suriye bu amaçla Arap ulusalcı güçleri ve Şii temelli Emel örgütünü kullandı. Filistinli devrimci grupları dağıtmak da İsrail'e düştü. Beyrut kuşatması sona erdiğinde FKÖ, 5 bin silahlı militanını Lübnan dışına sürgüne göndermeyi kabul etmişti.

O yıllardan bugüne dek Lübnan halkı, bir yanda İsrail, diğer yanda Suriye tarafından yaratılan işgal ve baskının mengenesinde kalarak, kendi iç çelişki ve çatışmaların-

dan uzaklaştı. Hedef, yabancı güçlerce yaratılan baskı ve işgali ortadan kaldırmaktı. Güney Lübnan'da yoğun olan Şii nüfusa dayanan Hizbullah, İsrail'i geri çekilmeye zorlayan güç olarak sıvrıldı. Emperyalist ABD ve AB'nin baskısıyla 2004 yılında Lübnan'ı terk etmek zorunda kalan Suriye, arkasında önemli bir politik boşluk bıraktı. Çünkü Suriye'nin esamisyonu, Fransız sömürgeciliği döneminden miras kalan, dini-etnik ayrıma dayalı çağdışı anayasal sistemin devamını sağlamaktı.

Önce İsrail, sonra Suriye Lübnan'dan çekilince, toplumun bütün dokularını kanserli bir ur gibi sarmış olan bütün toplumsal çelişkiler, tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Bir tarafta dünyanın en zengin aileleri arasında yer alan bir avuç tekeli sermaye grubu, diğer tarafta ise yoksulluğun pençesinde boğulan çoğunluk. Bu çıplak çelişki öylesine güçlü bir çatlak oluşturuyor ve öylesine apaçık görünüyordu ki, başkent Beyrut'un bir yakası Avrupa kentlerini kıskandıran bir sefahat içinde yaşarken, bu kesiminden bir bıçak gibi ayrılmış diğer Beyrut, sefaletin çukurunda debeleniyordu. Bu denli apaçık görünen bir çelişki, demokratik yöntemlerle idare edilebilir olmanın çok ötesindeydi. Lübnan'da onyıllar boyu egemenliğini sürdüren etnik grup Marazileri, işgalin kalkmasından sonra yapılan ilk genel seçimlerde, hükümet koltuklarını yoksulların temsilcisi olarak meclise gelen partilerle paylaşmak zorunda kalmıştı.

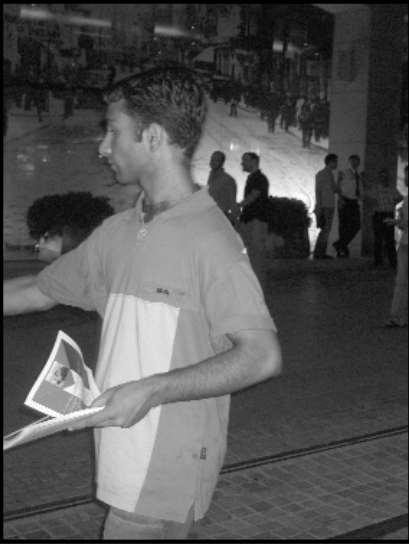
İşte bütün bu çelişkilerin, Lübnan'ı bir toplumsal devrime sürüklemesi kaçınılmaz görünüyordu. Neredeyse hiç ağır silahlara sahip olmayan ve subayların önemli bir bölümü toplumun alt tabakasından gelen Lübnan ordusu, onlardan çok daha ağır silahlarla donanmış milis güçler karşısında ne kadar şansa sahip olabilirdi? Bu nedenle, Lübnan'da mayalanmakta olan toplumsal devrimin önündeki en ciddi engel olarak geriye sadece Hizbullah kalıyor. Hizbullah, ülkenin bağrında topladığı çelişkilerin toplumu kanlı bir iç savaşa doğru sürüklediğini görüyor ve sanki bu çelişkilerin üzerinden atlanabilirmiş ya da yok sayılabilmemiş gibi, politik söylemini ulusal birlik üzerine kuruyordu. Hizbullah, bütün dini ve etnik ayrımların aynı potada eritildiği bir ulusal bütünleşmeye odaklanan politikasıyla, par-

lamento sıralarını doldurdu. Ne var ki, dünyanın en zenginleri arasında üst sıralarda olan Hariri ailesi ve çevresinde kümenmiş bir avuç sermaye grubu, kendilerine muazzam ekonomik-siyasi ayrıcalıklar sağlayan çağdışı anayasal sistemin değişmesinden yana değiller. Suriye birliklerinin çekilmesinin hemen sonrasında, Lübnan tekelleri, kendilerine bağlı milis gruplarıyla, en başta İsrail, ABD ve Fransa'nın yardımlarıyla hızla silahlandırmaya koyuldular.

İsrail'in akıllara durgunluk veren vahşetteki saldırısı, Lübnan'ı işte bu sınıfsal koşullarda yakaladı. Bu vahşice saldırının, süregiden küresel iç savaşa dair, Ortadoğu'da emperyalizm aleyhine bozulan dengeleri yeniden kurmaya dair ya da Suriye'yi sıkıştırıp bir savaşın ortasına çekmeye ilişkin birçok görünüm amacı yanında; Arka planda kalan bir diğer amaç, Haririlerin iktidarını sağlamlaştıracak bir iç savaş için Lübnan topraklarını temizlemektir. Burjuva azınlığın yaşadığı semtlere, aynı 1982'de olduğu gibi bir tek bomba düşmezken, yoksul emekçi halkın bulunduğu kent ve kasabalar tam bir cehenneme çevrildi.

Lübnan başkanı Fuad Sinyora basının karşısında İsrail'i şiddetle kınıyor, dünyayı yardıma çağırıyor, fakat bu yardımın gelmeyeceğini herkesten önce Sinyora biliyor. Çünkü Sinyora ve partisinin temsil ettiği mutlu azınlık, kendi sitemlerinin devamı için, İsrail'in yarattığı bu dehşet operasyonuna ihtiyaç duyuyor. İsrail, sürekli sivilileri vuruyor, Lübnan ordusuna dokunmuyor. Ve Sinyora, bu vahşete yasak savmak kabilinde öfkeli sözler savururken, Lübnan ordusunu kışlalarda tutmaya devam ediyor.

Ortadoğu halklarının bu makus talihli, yalnızca emperyalizm ve siyonizme karşı bir mücadele ile değişmez. Ancak kendi sömürücü sınıflarından kurtuldukları zaman, Ortadoğu halkları bölge gerici burjuva egemenliğinin ve emperyalizmin alçakça vahşetinden yakalarını sıyrabilirler. Bu hedefe doğru ilerleyen devletin çizgi, Hizbullah'ın çizgisi değildir. Tersine, Hizbullah, olgunlaşan iç çelişkilerden kaçınarak, azınlık tekeli sermaye kesimleriyle çoğunlukta yoksulları aynı ulusal bayrak altında toplamaya çalışarak, emekçileri toplumsal devrimin eşinden uzaklaştırıyor. Lübnan halkları şu anda siyonist devletin vahşetine karşı duran Hizbullah'ın ve diğer devrimci grupların arkasında saf tutuyor. Ancak esas iç düşman gözden kaçtıktan, Ortadoğu'nun en zengin ailelerinin ekonomik gücü ve egemenliği sürdükçe, Lübnan toprakları kim bilir kaç kez daha kapıdan kovulan emperyalizm ve siyonizm bacadan içeri davet edildiğini görmeye bunun acısını yaşamaya devam edecek.

TAKSİM'İ FİLİSTİN BAYRAKLARIYLA DONATTIK

“Filistin Sosyalizmle Kazanacak” diye-
rek çıktık yola. Bir aydır İsrail’in Filistin ve
Lübnan halklarına yaptığı katliamı protesto
etmek ve şiarlarımızı kitlelere ulaştırmak iç-
çin 8 Ağustos akşamı İstiklal Caddesi’nde
bir eylem gerçekleştirdik.

“Filistin Sosyalizmle Kazanacak”, “Fi-
listin’de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm”,
“Savra Savra Hatta Nasr”, “Savaş Savaş
Zafere Kadar”, “İsrail Yıkılsın Filistin’e
Özgürlük” ve “Lübnan Halkı Yalnız Değil-
dir” sloganlarımızın yazılı olduğu ve bir yü-
zü Filistin bayrağı olan kuşlarımızı İstiklal
Caddesi’nde beş farklı nokta da yüksek bi-
nalardan attık. Saat 19.45’te bir anda İstik-
lal Caddesi’nde gökten yağmaya başlayan
Filistin bayraklı kuşlarımızın insanların ilgi o-
dağı oldu. Ancak Simit Sarayı sahibi ve gö-
revlileri, cafenin çatısından kuşlama yapan
2 arkadaşımıza müdahale ederek polis ça-
ğırarak suretiyle gözaltına alınmasına neden
oldular.

Kuşlarımız tüm caddeyi kapladıktan
sonra, saat 20.30 civarı, Mıs Sokak’tan baş-
layarak Odakule’ye kadar, İstiklal Caddesi
boyunca sloganlar atarak bildiri dağıttık.

“3.Dünya Savaşı Yayılıyor! Filistin,
Lübnan, Kürdistan halkları dünyaya böyle
sesleniyor: Savra Savra Hatta Nasr; An Şo-
reş An Mırm! Savaş Savaş Zafere Kadar!
Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!” hay-
kırışlarıyla insanlara uzattık bildirimimizi.

“11 Eylül’de Newyork’ta İkiz Kulelerin
vurulmasıyla tüm dünya emekçi halklarına,
işçi sınıfı ve emekçilere, devrimci ve komü-
nistlere karşı başlatılan 3. Dünya Savaşı
yayılıyor. Afganistan’la başlayan işgaller
zincirine her gün yeni halkalar ekleniyor: İ-
rak, Lübnan eklendi. Filistin ve Kürdistan i-
se on yıllardır işgal altındadır. Suriye, İran
ise kurbanlık koyun gibi sıranın kendilerine
gelmesini beklemektedirler. Amaç, emperya-
list-kapitalist sistemin varlığını sürdürülebil-
mesi için, Genişletilmiş Ortadoğu Projesini
(GOP) hayata geçirmek. GOP, ABD’nin
dünya imparatorluğunu sağlamak için Or-
tadoğu’nun en temel enerji kaynaklarına el
koyma, Ortadoğu ve Kuzey Afrika pazarlar-
nı denetimine alma, bir nevi “Hayata Dö-
nüş Operasyonu”dur. Emperyalist-kapitalist

sistem dünyayı yıkma uğratmadan kendi yı-
kımını engelleyemez. Savaş bunun zorunlu
ve vazgeçilmez bir aracıdır. Emperyalist-ka-
pitalist sistem sıçramalı çöküş sürecini yaşı-
yor. Çözüm nedir? Bütün kötülüklerin kay-
nağı olan bu toplumsal sistemi yıkmak” de-
dik cadde boyunca.

“21. yüzyıl emperyalizmin çöküşü, sos-
yalizmin, komünizmin yükseliş çağı olacak.
Gün enternasyonalist proletaryanın birlik,
dayanışma ve mücadele içinde yeni bir dün-
ya kurmak için yeni evreye yol alma günü-
dür. Gün, kendi ülkelerinden yola çıkarak
devrim ve iktidar hedefi için mücadeleye a-
tılmak, ardışık dünya devrimleri için savaş-
ma günüdür. Gün, komünist partilerin tarih-
sel rollerine uygun davranma, sınıfsız, sınır-
sız komünist bir dünya için savaşma günü-
dür” diyerek bu vahşetten kurtulmak için
çözüm yolunu anlattık. Galatasaray Lisesini
geçtiğimizde, gene bir yüzü Filistin bayrağı
olan bildirilerimizi kuşlama yaparak daha
fazla insana ulaştırma yolunu seçtik.

Bildiri dağıtma eylemimiz de bittiğin-
de, eylem boyunca bir an bile peşimizden
ayrılmayan Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü’ne
bağlı polisler, dağıldığımız sırada müdahale
ederek gözaltına almaya çalıştı. İki yüzlü
kapitalist sistem, katledilen Filistin ve Lü-
bnan halkları için timsah gözyaşı dökerken,
bir taraftan da bu katliamlara sessiz kalma-
yan, tepkilerini haykıran emekçi halklara da
saldırıyor. Son birkaç hafta içinde yapılan
tüm protesto eylemine saldıran burjuvazi,
Taksim’in boydan boya Filistin Bayraklı
kuş ve bildirilerle donanmasına da katlana-
madı; ama saldırıları sonuçsuz kaldı. Eyle-
mimizi başarıyla tamamladıktan sonra ara-
sokaklarda dağıldık. Gözaltına alınan iki ar-
kadaşımız da o gün sabaha karşı savcılığa
çıkartılmadan Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü
tarafından serbest bırakıldı.

SAVAŞAN HALKLAR KAZANACAK!

**FİLİSTİN-LÜBNAN
HALKI YALNIZ DEĞİLDİR!**

**İstanbul’dan
Mücadele Birliği Okurları**

İsrail Katliamlarına Karşı Almanya'da Ortak Eylemler

İsrail devletinin sınır tanımaz katliamları, dünyanın bir çok yerinde olduğu gibi Almanyada da duyarlı kurum ve kişileri bir araya getiriyor.

25 ve 29 Temmuz günü Almanya'nın Stuttgart kentinde, Türkiye ve Kürdistanlı devrimci kurumlar ile Lübnan ve Filistinli kurumlar tarafından ortak eylemler düzenlendi.

25 Temmuz Salı günü yapılan eyleme bir takım eksikliklere rağmen 250 kişilik bir katılım sağlandı. Bu eylem daha çok 29 Temmuz Cumartesi günü yapılacak sokak gösterisinin provası niteliğindedir. Eyleme biz Mücadele Birliği Platformu dışında Tür-

Siyonizmini, ABD ve AB emperyalizmini teşhir eden ve lanetleyen Almanca sloganlar atıldı. Eyleme biz Mücadele Bir-

kiyeli kurumlardan AGİF, ATİK, Anadolu Federasyonu, ve Devrimci Demokrasi okurları katıldı. Adı geçen kurumların Almanca olarak ortak çıkardığı ve İsrail'in katliamlarını teşhir eden bildirilerin dağıtıldığı eylem yapılan bir konuşmanın ve atılan enternasyonal dayanışma sloganlarının ardından son buldu.

29 Temmuz Cumartesi günü ise bu sefer 1.000 kişilik bir kitle ile Stuttgart'ın merkez caddelerinde bir yürüyüş gerçekleştirildi. İki saat süren eylem boyunca İsrail

**YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
SAVRA SAVRA
HATTA NASR!**

Almanya'dan Mücadele Birliği Okurları

Eskişehir'de Filistin ve Lübnan İşgalini Protesto Eylemi

Eskişehir'de 5 Ağustos Cumartesi günü saat 13:30'da, KESK Şubelerinin bulunduğu Kızılay İşhanı'nın önündeki Hamamyolu girişinde Eskişehir Demokrasi Platformunun, İsrail'in Filistin ve Lübnan'daki işgalini protesto için yaptığı ve yaklaşık 250 kişiden oluşan kitlenin katıldığı yürüyüş, Hamamyolu Yediler Parkı'nda okunan basın açıklamasının ardından son buldu.

Yürüyüş boyunca; "Kahrolsun ABD-Katil İsrail", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Eskişehir halkının da ilgiyle izleyerek destek verdiği yürü-

yüşün sonunda platform sözcüsü İlker ÖZOKÇU'nun yaptığı basın açıklamasında; hükümetin İsrail ile olan bütün anlaşmaların fesh edilmesi ve ABD ile

olan bütün askeri stratejilerinin gözden geçirilmesi gerektiğini belirtti. İsrail tarafından yaklaşık bir aydır sürdürülen vahşete bütün dünyanın seyirci kaldığını, bunun nedenin ise ABD'nin Ortadoğu'daki savaş ortamının sürdürülmesi isteğinden kaynaklandığını, hiçbir ekonomik ve siyasi çıkarın insan hayatından daha önemli olmadığını belirttiği basın açıklaması, çocukların ve kadınların da katledildiğini, çocukların şeker yiyebilmesi için birşeyler yapılması gerektiğinin altını çizerek ve Ortadoğu'daki bu katliama seyirci kalanları bir kez daha kınayıp lanetleyen sloganlar atılarak sona erdi.

Grevlerinin 25. gününde 4 Ağustos Cuma günü Akmercan temizlik işçilerinin çadırına polis, zabıta eşliğinde saldırıydı. Grev çadırı yıkılarak, çadırda bulunan Zaim Özoluk, Abidin Ateşoğlu ve Şinasi Odabaşı adlı üç işçi yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı. Çeşitli yerlerinden yaralanan işçiler aynı gün akşam serbest bırakıldılar.

İşçilere yapılan saldırıyı duyar duymaz Mücadele Birliği Dergisi olarak işçilere destek olmak ve onların sesini duyurmak amacıyla yanlarına gittik, bizimle beraber Gazi Ayrıışığı Sanat Merkezi çalışanları da işçilere destek olmak amacıyla geldi. Akşam sekizde serbest bırakılan işçilerle, yapılan saldırı hakkında konuştuk. İşçiler olayı şöyle anlatıyor:

“Bundan 3-4 gün önce de geldiler. Burayı yıkmak dediler bizde burayı tek başımıza yapmadığımızı, yıkmamız gerekirse tüm arkadaşlarımızla aldığımız bir karar doğrultusunda yıkaçağımızı söyledik. Onlarda çekip gittiler. Sonra bugün geldiler saat 15.30 gibi. Kalabalık bir zabıta geldi yanında polisler de vardı. 50 kişi varlardı. Burayı yıkacaklarını söyleyerek bizim çadırdan çıkmamızı istediler. Bizde çadırın içine girdik oturduk birbirimizi kenetlendik. Biz çıkmıyoruz gelin siz bizi çıkarın dedik. Komiser alın bunları dedi. Sonra zabıtalardan çekildi polisler saldırdı. Bize vurarak yerlerde sürükleyerek dışarı çıkardılar, kelepçe taktılar. Sultançiftliği karakoluna götürüldük. Avukatımızın gelmesiyle akşam sekiz gibi de serbest bırakıldık. Orada bize bir kağıt imzalatmaya çalıştılar. Bana verdiler okudum daha dördüncü satırında geri verdim biz bunu kabul etmiyoruz imza atmayacağız dedim. Orada yok biz çalışan işçileri rahatsız ediyormuşuz, çevreyi kirletiyormuşuz gibi yalan yanlış şeyler yazıyordu. Daha sonra ifade istediler bizde boşuna zahmet edip kağıt çıkarmamalarını çünkü ifade de veremeyeceğimizi söyledik. Bana “artistlik yapma” dediler. Bende artistlik yapmadığımı, temizlik işçisi olduğumu söyledim. Daha önce bizim oraya gelen komiseri gördüm. Ona bizim çadırımızı yıksanız da, yağmur da yağsa, soğukta olsa biz orda direneceğiz arkadaş, hakkımızı alacağız, siz bizi engelleyemezsiniz dedim” İşçiler, çeşitli yerlerinde yaralar olmasına ve saldırıya uğramalarına rağmen neşeleri ve coşkuları çok iyiydi, onlar

AKMERCAN İŞÇİSİNE SALDIRI

Murat Ak aldı.

Ak, işçilerin işten atılma ile ilgili olarak daha önce yasal yollara müracaat edildiğini, davaların açıldığını, bununla ilgili olarak da işçilerin, haklarını alana kadar çadır kuracaklarını açıkladıklarını ve kurduklarını belirterek, “Dün saat 15.00 itibarı ile Gaziosmanpaşa Belediyesi zabıtaları polis eşliğinde orada bulunan arkadaşlarımızdan üç tanesi yaralandı ve haksız bir şekilde gözaltına alındı. Olayın gelişimi bizim açımızdan ilginçtir şöyle gelişiyor olay. Bir gün öncesinden GOP Belediyesi Kaymakamlığa müracaat ederek çadırda işçilerin işe giren çıkan işçileri rahatsız ettiğini, gürültü kirliliği yarattığı, çevreyi kirlettiğine dair bir şikayette bulunuyor. Aynı gün karar çıkıyor. Ertesi gün de bu çadırın kaldırılması için zabıta görevlendiriliyor aynı zamanda polisi de nezaret etmesi için görevlendiriyor. Şimdi yasal olarak burada kaymakamlığın verdiği karar yasal değil, belediyenin müracaatı yasal değil, ama biz burada görüyoruz ki, Akmercan firmasının iftiraları üzerine belediye ve kaymakamlık hiçbir araştırma yapmadan, oraya gelip herhangi bir şey görmeden doğrudan evrak üzerinden böyle bir karar veriyor.” dedi. İşçilerin işten çıkarıldıklarında belediyeye müracaat edildiğinde, belediyenin “bizimle ilgili bir durum değil” demesine dikkat çeken Av. Ak şunları söyledi; “Belediye bu defa kaymakamlığa müracaatı bizzat kendisi yapmıştır ki olayı bilmeden görmeden yada bi-

bunu kendilerine yapılan saldırıya inat ve zaferi kazanacaklarına olan inançlarına bağlıyorlar.

İşçiler akşam bir araya geldiler ve diğer gün için İHD’de basın açıklaması yapılması kararı alındı. Biz de o gün sabaha kadar işçilerle beraber kaldık. Gece hep birlikte, bezlerle etrafi örterek deyim yerindeyse üstü açık bir çadır kurduk. Ve gecenin geç saatlerine kadar sohbetler ettik. Gece boyunca orada kalan tüm işçilerin tek sesi vardı: Sonuna kadar direneceğiz başka çaresi yok.

İHD’DE BASIN AÇIKLAMASI

5 Ağustos Cumartesi: Dün öğleden sonra saldırıya uğrayan Akmercan temizlik işçileri bugün saat 13:30’da İHD İstanbul şubesinde basın açıklaması yaptı. Basın mensuplarının yoğun ilgi gösterdiği toplantıda ilk sözü Akmercan işçileri avukatı

lip gördüğü halde yapmıştır onu bilemiyoruz artık. Ama her halükarda bu saldırının gerçekleşmesi ve gerçekleşmesinde idari ve adli makamların haksız işlem yapmasında rolü olan herkesin hakkında suç duyurusunda bulunacağımızı Pazartesi günü saat 14.00'da GOP Belediyesi adliyesi önünde bu konuda sorumlu olanlar hakkında suç duyurusunda bulunacağımızı beyan ediyoruz.”

Avukat Murat Ak'ın konuşmasının ardından o gün saldırıya uğrayan ve gözaltına alınan işçilerden Zaim Özoluk söz aldı. Direnişlerinin 25. gününde çadırlarının yıkıldığını söyleyen Özoluk, saldırı anını şöyle anlattı: “Bizlere gelip çadırdan çıkmamızı istediler. Bizler bu çadırdan çıkmayacağımızı ve kendilerinin bizi çıkarmasını söyledik. Zabıtalara geri çekilince polisler bize öyle bir saldırı yaptılar ki, sanki karşılarında nasıl bir güç var ki, yıkamayacaklarını anlamışlar ama boğanın güçsüze saldırması gibi bizleri yerde sürüklediler. Ellerimizi kelepçeleyip arabaya attılar. Küfürler savurarak arkadaşlarımızı tartakladılar, bizleri araca atıp karakola götürdüler.” Kendilerine yapılan saldırının insan onuruna yakışmadığını belirten Özoluk, karakola götürüldükten sonraki süreci şöyle anlattı; “Bizlerden ifade almak istedikler bizler kendilerine ifade vermeyeceğimizi savcılıkta ifade vereceğimizi söyledik. Ayrıyeten bize bir kağıt sundular. Bunu okuyun ve imzalayın diye. Biz okuduğumuzda oradan geçen işçi arkadaşlara saldırımsız, işte niye çalışıyorsunuz ayyıp değil mi diye saldırıda bulunmuşuz, ortalığı kirlletmişiz... Daha dört satırda ben arkadaşlarım adına dedim ki, biz bunu imzalamıyoruz. Onlar

kendi tuttıkları savunmasıyla beraber yani biz bu görevi yerine getirdik tutanağımızı imzalamamızı istediler biz yine imzalamadık. Avukatımız Murat Ak'ın aracılığıyla konuşmalar sonucu bizleri serbest bıraktılar” Akmercan temizlik işçisi Zaim Özoluk son olarak; “Bundan önce, karakolda da söylediğimiz gibi, bu çadırımızı yıksalar bile biz burada açıkta dursak bile, yağmurda ve yaşta burada direnişimizi sürdüreceğimizi söyledik. Ve sözümüzün arkasındayız ve sizlerden destek bekliyoruz arkadaşlar” dedi. Hemen ardından söz alan Şinasi Odabaşı ise, temizlik işçileri olarak sadece kendilerinin hakkını savunmaya girmediklerini, tüm işçi arkadaşlarının ve emekçi insanların haklarını savunduklarını ifade ederek, “Biz haksız bir saldırıya uğradık. Biz de bir işçi olarak bunları hak etmiyoruz. Bugün benim arkadaşşıma cop sallayan polis, bugün ne kadar olursa olsun yarın benim çocuğuma da, bir başkasına da aynımsı yapacak. Bu neden? Hakkımızı aradığımız için, paramızı istediğimiz için bunları çekiyoruz, yaşıyoruz” dedi. Sonra da sözü saldırıya uğrayan işçilerden Abidin Ateşoğlu aldı. Gerçekleştirilen saldırıda omuzundan, yüzünden ve başından yaralanan Ateşoğlu, söz konusu olan işçi ve emekçilerin hakları olduğunda devletin her şeyiyle egemenlerin yanında olduğunu bildiklerini ifade ederek, “Bu ülkede devrimci işçi komiteleri öncüsü olmak işçi haklarını savunmak, örgütlülüğünden gelen gücünü ortaya koymak ve direnmek adına ben sadece şunu gösteriyorum” dedi ve üstündeki tişörtü çıkararak saldırı sırasında vücudunda, omuzunda, kolunda ve başında oluşan yaraları tüm basın mensuplarına gösterdi. Daha sonra da “aldığımız darbeler bunlar” diyerek sözlerine şöyle

devam etti; “*Bunları savunabil-
mek için devrimci işçi önderle-
rinin kesinlikle dirençli olması
gerekıyor. Ve biz şunu da belirt-
tik: direneceğiz, direnme hakkı-
mızı da sonuna kadar kullana-
cağız. Buradan tüm basına, tüm
emekçilere şunu bildiriyoruz:
Yanımızda yer alın, biz işçi sını-
fının onurunu en iyi şekilde
temsil etmeye devam ediyoruz
ve devam edeceğiz. Bu anlamda
sizlerden destek bekliyoruz. Bu
saldırı işçi sınıfına yapılmış bir
saldırıdır. Başımızdan tutun da
vücudumuzun her yanına kötü*

*bir şekilde saldıran bu adamlar, burjuvazinin, egemenlerin
kendi haklarını savunmak için varlar. Biz de işçilerin haklarını
savunabilmek için direniş hakkımızı sonuna kadar kullana-
mak için varız. Bugün işçilerin bir komitesi var, zekası var.
Devrimci İşçi Komiteleri olarak biz bunları sonuna kadar sav-
unacağız.”* Daha sonra soruların sorulması için basın men-
suplarına söz verildi. Mücadele Birliği dergisi muhabiri bunun
üzerine söz alarak tüm işçilere şu soruyu sordu; “*Bunca za-
mandır GOP’yu temizleyen siz işçilersiniz. Patron ve belediye
sizi çevreyi kirletmekle de suçlamış. Buradaki kirlilikle kaste-
dilen nedir? Sizin çevreyi kirletmeniz mi, ya da başka bir şey
mi?”* Sorulan soru üzerine işçiler adına cevap veren Abidin A-
teşoğlu; “*Biz şunu çok iyi biliyoruz arkadaşlar. Dedik ya işçi-
ler gücünü öz örgütlülüğünden alır ve üretimden gelen bir gü-
cü vardır. Bizler GOP’yu en iyi şekilde temizleyen insanlardık.
450 milyon maaşla, hiç bir hakkı olmayan sadece SSK’dan
başka hiçbir hakkı olmayan işçiler halindeydik. 12-13 saat ça-
lışıyorduk. Biz şunun bilincindeydik, yani halkımıza en iyi hiz-
meti en iyi şekilde vermenin bilincindeydik. İşçiler olarak kal-
dı ki orayı kirletmek gibi bir durumumuz yoktur. Onların kirlil-
ikten kastı şuydu; burada emekçilerin patronun karşısında di-
renmesi onlara göre bir kirliliği arz ediyordu. Bu anlamıyla
kirlilikse, biz bu kirliliği en iyi şekilde göstermeye çalışıyor-
duk.”* dedi. Ardından da Zaim Özoluk ise; “*Başka yapacakları
suçlama yok. Çünkü kalkıp da diyemezler ki, biz bu insanları
bizlerden birer dilim ekmeğe istediler de sokağa attık, onlar bu-
nu için burada duruyorlar diyemezler”* dedi. Hemen sonra İn-
san Hakları Derneği’nden de işçilere destek geldi ve işçilerden
talep gelirse hukuki anlamda yardımcı olacaklarını söylediler.
Son olarak basın açıklaması sona erdirilmeden önce Abidin
Ateşoğlu özellikle bir şey belirtmek istediğini söyleyerek; “*Bi-
zim adımıza bugüne kadar hiç bir çıkar beklemezsizin
uğraşan Mücadele Birliği Platformu, Ayışığı Sanat Merkezi,
Devrimci İşçi Komitelerine teşekkür ederiz. Polisler, Devrimci
İşçi Komiteleri’nin yaptığı “Akmercan İşçilerinin Onurlu Di-
renişine Sahip Çıkalm” yazılmasını ve afişini bizim yaptığı-
mızı iddia ediyorlar: “Arkanızda bunlar mı vardı?” diye soru-
yorlar. Biz sahipleniyoruz. Bizimle birlikte gerçekten her şe-*

*yiyle ortaklaşan, her şeyiyle des-
tek sunan bu komiteyi, bu kuru-
mu sahipleniyoruz. Çünkü biz de
bir komite halinde ilerledik. Ve
onların her zaman dostluklarını
görmüşüzdür; faydalarını gör-
müşüzdür. Bunun altını çizerek
belirtiyoruz Akmercan işçileri
kendi öz örgütlülüğü içerisinde
ilerlemiştir; komiteler halinde il-
erlemiştir. Bunun en iyi örneği-
ni 26 gündür yansıtıyoruz”* dedi.
Bu sözlerden sonra yapılan bas-
sın açıklaması sona erdi.

6 Ağustos Pazar: Bugün iş-
çiler grev çadırının yıkıldığı yer-

de toplanarak kendi aralarında toplantı yaptılar. Yapılan top-
lantıda hukuki anlamda mücadele ne aşamaya geldi onun bil-
gilendirilmesi yapıldı. Toplantı sonunda daha ayrıntılı toplantı
yapmak için Gazi Ayışığı Sanat Merkezine gidileceği ve orada
da Sanat Merkezi’nin Akmercan işçileri için slayt gösterimi
hazırladığı onun da izlenileceği duyuruldu. Daha sonra işçiler
düzenli kortej şeklinde, sloganlarla Ayışığı Sanat Merkezi’ne
kadar yürüdüler. Yolda yürüyüş sırasında işçiler, sık sık dura-
rak, balkondan, ve çevreden bakan halka sesli ajitasyon yaptı.
Ve Akmercan işçilerine destekleri istendi. Gazi mahallesinin i-
çine girildiğinde işçiler yolu keserek sloganlar atarak yürüme-
ye devam etti. Çevre esnaf ve halkta işçileri alkışlarla destek-
lediler. Yürüyüş boyunca sık sık “Baskılar Bizi Yıldırılmaz,
İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Akmercan İşçisi Yalnız Değil-
dir, Zafer Savaşan İşçilerin Olacak, Birlik Mücadele Zafer”
sloganlarını attılar. Daha sonra Gazi Ayışığı Sanat Merkezine
gelindiğinde tekrar sloganlar atılarak içeri girildi. İlk olarak
Akmercan temizlik işçileri için hazırlanmış slayt gösterimi iz-
lenildi. Gösterimde sırasıyla, dünya işçi sınıfının yaptığı ey-
lemler, sonra Türkiye’de yapılan eylemler ve en sonunda da
Akmercan temizlik işçilerinin greve çıktıkları ilk günden bu
yana çekilmiş fotoğraflarından görüntüler yer aldı. Yapılan
slayt gösterimini işçiler çok beğendi buna sloganlar ve alkış-
larla karşılık verdiler. Ama sürpriz bitmemişti. İşçiler toplantı
esnasındayken işçilerin karşısındaki sahneye “Akmercan İşçisi
Yalnız Değildir / Mücadele Birliği PLT” imzalı pankart asıldı.
İşçiler bunu uzun bir süre alkışladıktan sonra “İşçiyiz Haklıyız
Kazanacağız” sloganını attılar.

7 Ağustos Pazartesi: 3 Haziran günü, saldırıya uğrayarak
gözüne alınan Akmercan işçileri, Gaziosmanpaşa Adliyesi
önüne gelerek suç duyurusunda bulundu.

Gaziosmanpaşa Belediyesi Gaziosmanpaşa Kaymakamlı-
ğı ve Gaziosmanpaşa İlçe Emniyet Müdürlüğü Yetkilileri hak-
kında “Görevi ihmal, görevi kötüye kullanma, hürriyeti tah-
dit” suçlamasıyla Av.Murat AK ile birlikte Başsavcılığa baş-
vuran işçiler, bu ve benzeri saldırılar karşısında asla susmaya-
caklarını ve sonuna kadar haklarını aramaya devam edecekle-
rini bildirdiler.

ORTADOĞU YANGINI TÜRKİYE'Yİ SARİYOR

Uyduruk olduklarından artık kimsenin şüphe etmediği gerekçelerle siyonist İsrail'in Filistin ve Lübnan halklarına karşı başlattığı savaş kısa sürede bütün bölgeyi etkisi altına almaya başladı. Suriye, İran, Ürdün, Türkiye ve Irak, başlayan savaşın etkilerini üzerlerinde hisseden ülkelerin başında geliyorlar. Bu listeyi uzatmak aslında hem mümkün hem de gerekli. Örneğin, Mısır'dan tutalım da Suudi Arabistan'a kadar bütün Arap ve diğer Ortadoğu devletlerini bu listeye eklemeliyiz. Kısacası, emperyalist savaş yangını daha bir ayını dahi doldurmadan bütün bölgeyi etkisi altına aldı.

Savaşın ilerlemesiyle birlikte daha önce öngörü olarak işaret ettiğimiz muhtemel gelişmeler, bizi doğrulamak istercesine birer olgu olarak karşımıza çıktılar. Emperyalist savaş bir yandan gizli saklı ne varsa açığa çıkarırken öte yandan sonuçlarını da doğurmaya başladı. Birincisi, Lübnan ve Filistin Arap halklarına karşı başlatılan savaşa İsrail askerlerinin kaçırılmasının neden olduğu şeklindeki iddianın tam bir yalan olduğu; savaş planlarının çok daha önce hazırlandığı, savaş için sadece bir bahänenin beklendiği kanıtlarıyla ortaya çıktı. İkincisi, savaşın bir aylık diploması trafiği dünya emekçi halklarının şu gerçeği görmelerini sağladı: Bu savaş, sadece İsrail'in değil, ABD ve İngiltere başta olmak üzere bütün emperyalistlerin Ortadoğu halklarına karşı savaşdır. Bu gerçeği artık herkes görüyor ve öyle kabul ediyor. Amaç öncelikle Filistin Devrimi'ni ezmek, arkasından diğer emekçi halkların hesabını görmek. İsrail'in bu savaştaki rolü, "tetikçi" bir cephe ülkesi olmaktan ibarettir. Üçüncüsü, emperyalistlerin amacı savaş, Türkiye'yi de işin içine katarak, Suriye ve İran'ı kapsayacak şekilde yaymak. Bu noktada şu kaydı düşmek gerekiyor: İsrail askeri yönden başarılı olsaydı belki de bu yayılma çoktan gerçekleşmiş olacaktı. Ne var ki, İsrail'in askeri fiyaskoyla karşılaşmış olması (Geçtiğimiz hafta ağır kayıplar vermesi üzerine İsrail önce savaş yöneten generali gö-

revden aldı arkasından kara harekâtını birkaç günlüğüne ertelediğini açıkladı.) emperyalistleri daha temkinli davranmaya, savaş yayma planlarını "şimdilik" kaydıyla ertelemeye itti. Dördüncüsü, savaş, Birleşmiş Milletler denen kurumun üzerindeki ikiyüzlülük perdesini yırtarak onun gerçekte halkları ve haksızlığa uğrayanı değil, emperyalistleri koruyan bir kurum olduğunu bir kez daha açığa çıkardı. ABD, İsrail'i düştüğü zor durumda kurtarmak için şimdi BM silahına sarılıyor.

Siyonist İsrail eliyle yürütülen emperyalist savaş kısa zamanda kendi sonuçlarını da doğurmaya başladı. Öncelikle şunu vurgulamak gerekiyor: Gelişmeler hiç de emperyalistlerin plan ve istekleri doğrultusunda ilerlemiyor. Önceki sayımızda dikkat çektiğimiz bu nokta şimdi olaylar tarafından kesin biçimde doğrulanmış bulunuyor. Savaşın ilk günlerinde "Yeni bir Ortadoğu'nun zamanı geldi" diye küstahça kükreyen ABD, şimdi mayın tarlasına sürülmüş eşek durumuna düşen İsrail'i düştüğü bataktan nasıl kurtaracağını kara kara düşünüyor. Ve daha önemlisi, emekçi halkların devrimci başkaldırısını ezmek için İsrail'i savaş alanına süren ABD daha geniş, daha derin ve daha sert bir başkaldırıyla karşı karşıya. ABD emperyalizmi, bu savaşla daha geniş kitlelerin nefretini kazanmakla kalmadı fakat bölgedeki varlığının en önemli dayanağı durumundaki işbirlikçilerinin durumunu da zayıflattı hatta sarstı. Lübnan hükümeti bunun bir örneğidir, Ürdün bir başka örnek. Daha bir kaç ay önce, Suriye'nin Lübnan'daki etkisini kırmak üzere, ABD'nin destek ve insiyatifıyla kurulan Lübnan hükümeti şimdi kitlelerin baskısıyla kendini ABD karşıtı bir konumda göstermek zorunda kalıyor. Lübnan'daki işbirlikçiler gerçek siyasal kimlikleriyle kitlelerin karşısına çıkamaz duruma geldiler. Ürdün'e gelince... Nispeten gözlerden uzak duran ama ABD emperyalizminin bölgedeki varlığının üç sacayağından biri olan bu işbirlikçi gerici devlet, savaşın patlak vermesinden sonra anti-emperyalist bir a-

yaklanmanın ciddi korkusunu yaşamaya başladı. Bu tehlikeyi etkisiz hale getirmek için bu devletin yeni yetme kralı Abdullah, bir taraftan efendisi ABD'yi yarım ağızla eleştirme ihtiyacı duyarken diğer taraftan "aşiret liderleri"ni "teröristler"e kanmamaları için iknaya çalışıyor.

Savaş, işbirlikçi hükümet ve güçlerin durumunu böyle zora sokarken devrimci örgüt ve partilerin güç toplayabilecekleri, emekçi halklarla sıkı bağlar kurabilecekleri bir ortam yarattı. Lübnan Komünist Partisi'nin durumu buna örnektir. Çeşitli nedenlerle uzun süre politik bakımdan etkisiz olan bu parti, savaşın başlamasından sonra izlediği politikalarla tekrar etkin hale gelmeye başladı. LKP ile birlikte pek çok örgüt silahlı mücadeleye başladı. İşte LKP'nin savaşın başlamasından kısa süre sonra yayınladığı bir bildiri den kısa bir bölüm: "*Biz solun ve demokrasinin güçleri, vatanımızın 1982 Direnişi'ne de katılmış olma onurunu taşıyan kişiler ve örgütler olarak silahları yeniden ele aldığımızı ilan ediyoruz.*" Bir kez daha görmüş bulunuyoruz ki, savaş Lübnan halkına boyun eğdirmek bir yana, onun direnme duygularını açığa çıkarmıştır. Bu bütün emperyalist politikaların paradoksudur. Emperyalistler hegemonya kurmak, konumlarını sağlamlaştırmak amacıyla emekçi halklara, ezilen uluslara saldırırlar ama her seferinde emekçi halkların, ezilen ulusların uyanmış direnme duygularıyla karşılaşılırlar. Afganistan, Irak, Filistin ve Lübnan halklarının durumu güncel örneklerdir.

Daha önce de işaret etmiş olduğumuz gibi, savaş ekonomik-politik krizi, yani devrimci durumu derinleştirmiş, buna karşılık burjuva hükümetlerin dayanak ve konumlarını zayıflatmıştır. Lübnan hükümeti bunun en çarpıcı örneğidir. Bizzat ABD desteği ile kurulan bu hükümet şimdi aciz, düşmanı İsrail'in alay konusu, halkının başına bomba yağdıran düşmanı karşısında ancak ricacı olabilecek durumdadır. Şu anda Lübnan'ın işbirlikçi hükümeti, kendi gerçek siyasal kimliğini saklamak zorunda kalan bir "hiç"tir.

Ne otoritesi, ne saygınlığı ne de herhangi bir önemi var. Fakat bu durum bize bir başka gerçeği daha gösteriyor. Hiç bir burjuva hükümet, ne kadar zayıf olursa olsun, kendini yıkacak güçler ortaya çıkmaz ise kendiliğinden yıkılıp gitmez. Lübnan burjuva hükümeti, işte bu nedenle tüm zayıflığına karşın hala ayakta kalabiliyor. Onu yıkacak güçlerin başına geçmesi gereken LKP ise Lübnan halkına, Lübnan Ordusu'nu ısrarla İsrail'e karşı savaşa sokmayan bu hükümeti yıkmaya çağırısı yerine onunla tek yumruk olma çağırısı yapıyor. *"Lübnan halkı ve hükümeti politik ve askeri önlemlerden güvenlik ve gündelik yaşamla ilgili önlemler ve politikalara kadar her konuda işgalcilere karşı mücadele içinde tek yumruk olmak durumundadır."* LKP'ye ait bu sözler kapitalist bir ülkede ufku "anti-emperyalizm"le sınırlanmış bir komünist partinin burjuva hükümeti yıkmak için en elverişli koşullardan dahi yararlanma yeteneğini gösteremeyeceğini kanıtıyor. Oysa kendi ordusunu topraklarını işgal eden İsrail'e karşı savaşa dahi sokmayan bu hükümetle emperyalistlere karşı zafer kazanılamayacağı; zaferin ve demokratik bir barışın tek güvencesinin demokratik bir halk iktidarı olduğu anlaşılmalıydı.

Savaş Çemberinin Ortasında

Lübnan üzerinde böyle durmamızın nedeni, onun son derece önemli bir konuda gözlerimizin önünde cereyan eden, canlı, somut bir örnek olmasıdır. Marksist-Leninist düşüncenin devrimin can alıcı sorunlarına ilişkin temel önermelerinin çekmecelerde unutulmaya terk edildikleri bir sırada bunların hatırlatılması, gün ışığına çıkarılması yaşamsal önemdedir. Lübnan örneği, kapitalist bir ülkede "vatanseverlik" politikasının, proletaryanın bağımsız sınıf çıkarlarını, sosyalizm davasını nasıl unutturduğunun; devrimin burjuva çıkarlarına nasıl feda edildiğinin tipik örneğidir. Bu durum Türkiye devrimci hareketi açısından özellikle önemlidir. Çünkü giderek daha çok sayıda örgüt ve partinin "vatansever" kesilmesi, kendini bu burjuva politikalara kaptırması gerçek bir tehlikeye işaret ediyor.

Savaşın bütün bölgeyi içine alacak şekilde genişlemesi neredeyse kesinleşmiş. Suriye ve İran savaş hazırlıklarına çoktan başlamışlar. ABD emperyalizmi, Türkiye'yi savaşa sokmanın yollarını hazırlıyor. İsrail'in askeri başarısızlığı ve güçlü ordu imajının yıkılması ABD'yi başka güçleri savaşa sürme arayışına itti. Bölgede emperyalistler adına savaşa girecek başka güç aranınca doğal olarak akla ilk gelen devlet Türkiye'dir. Çünkü hiç bir gericici Arap devleti ABD adına İsrail'in yanında savaşa girme cesaretini gösteremez. Ne Mısır ne Ürdün bu iş için uygun devletlerdir. Bu biliniyor ve bu yüzden ABD, Türkiye'nin savaşa girmesinin önündeki iç ve dış engelleri ortadan kaldıracak politikaları devreye sokmuş durumda. Hakında İsrail casusu ve Yahudi dönmesi olduğuna dair rivayetler dolan; Türk ordusundaki etkisini K.Kürdistan'da izlediği acımasız, katliamcı politikalara boçlu olan Yaşar Büyükanıt'ın Genelkurmay Başkanlığı'na getirilmesi bu doğrultuda atılmış ilk ve en önemli adım kabul edilmelidir. Şu basit ama anlaşılabilir nedenden dolayı: Bu general, hakkındaki iddialar bir yana, geçtiğimiz yıl ABD tarafından "üstün liyakat madalyası" ile taltif edilmiş, Genelkurmaylık icazetini ABD'den almış, Türk Ordusunun bilinen en amerikancı generallerinin başında geliyor. Bu nokta önemli çünkü ABD, İsrail ve diğer emperyalistlerin hesabına savaşa girme gibi hayati kararların alınacağı bir süreçte devlet erkinin tepesinde böyle "has" adamlara ihtiyaç duyulur. Bu generalin geçtiğimiz yıl, Genelkurmaylık icazeti aldığı ABD seyahati dönüşünde söylediği *"Türkiye ile ABD arasındaki ilişkiler artık kusursuz"* şeklindeki sözlerinin sonuçlarını önümüzdeki süreçte hep birlikte göreceğiz.

İkinci önemli adım, ABD'nin Kürdistan ve Kürt Özgürlük Ha-

reketiyle ilgili izlemeye başladığı politikalarıdır. Türkiye'nin bütün baskısına karşın yakın zamana kadar PKK'ye karşı askeri harekâta onay vermeyen ABD, son bir haftadır (yani İsrail'in askeri başarısızlığının ortaya çıkmasından sonra) bu politikasında yüzsekse derecelik bir dönüş yaptı. *"Kendimizi PKK ile savaşa adadık"* sözleri yapılan politika değişikliğinin özeti gibidir. Bu politikanın hangi biçimler alacağını ve hangi araçlarla yürütüleceğini, başarılı olup olmayacağını bilmiyoruz; şimdiden bilmemize imkan da yok. Ama önemli olan şu ki, ABD, bu politikayla bir yandan Türk ordusunun emperyalistler adına savaşa girmesi için gerekli psikolojik ortamı oluşturmaya, öte yandan savaşa girecek ordunun cephe gerisini şimdiden sığlama almaya çalışıyor. Kürt Özgürlük Hareketinin tasfiyesi ve Kürdistan Devrimi'nin boğulması bunun ilk koşuludur.

Üçüncü ve sonuncu adım ise şimdiki hükümetin düşürülmesi olacak. ABD'nin bu hükümetten kurtulmak istediğini ve bu isteğin nedenlerini önceki sayılarımızda ortaya koymuştuk. Danıştay'a yapılan saldırı sonrası faşist devletin tepesinde meydana gelen gelişmeler hükümet düşürme operasyonunun ilk hamlesiydi. Bir kez daha özetlemekte yarar var: Anti-emperyalist filan olduğundan değil, ama ABD emperyalizminin Ortadoğu politikaları açısından güçsüz ve yetersiz bulunduğu için ABD bu hükümetten kurtulmak istiyor. ABD'nin, Türk başbakanın randevu talebini yaklaşık iki aydır bekletmesi bu politikanın en son işaretidir. ABD'nin bu politikasını hayata geçirme misyonunu ise Türk Genelkurmay'ı üstlenmiş durumda. Türk Genelkurmay'ı bu hizmetini hangi biçim ve araçlarla yerine getirecek bilemiyoruz ama sonbaharda büyük provokatif eylemlerin beklendiği daha şimdiden ve yüksek sesle burjuva basında dillendiriliyor bile. Genelkurmay ile hükümet arasındaki gerilimin kaynağı işte bu çelişkilidir.

Bu hükümetle ya da başka hükümetle sonuçta emperyalistler için önemli olan Türkiye'nin kendi hesaplarına savaşa girmesidir ve olgular ABD, İsrail, İngiltere üçlüsünün ne yapıp edip Türkiye'yi savaşa sokmaya çalışacaklarını gösteriyor. Çünkü birincisi, emperyalistlerin Ortadoğu halklarına karşı bir savaşı kaybetmeye tahammülleri yoktur; kaybetmek onların felaketi olacaktır. Siyonist İsrail'in Savunma Bakanı, "kazanmak için gerekli her türlü aracı kullanmaktan çekinmeyeceğiz" sözleriyle bu gerçeği itiraf etmiştir. Bu sözlerde nükleer silahların kullanılması tehdidi olduğunu ayrıca belirtmeye gerek yok. İkincisi, İsrail'in tek başına zafer kazanamayacağı artık kabul etmişler. Savaşı kazanmak için savaşa alanına yeni güçler sürmekten başka çareleri yok. BM'de şimdi yapmaya çalıştıkları şey savaşa sürecekleri yeni güçlere "BM Barış Gücü, Uluslararası Güç" ya da benzeri kılıflar hazırlamaktır.

Emperyalist planların başarılı olacağını ve Türkiye'yi kesin biçimde savaşa sokabileceklerini şimdiden ileri sürmek doğru değil. Biliyoruz ki, böylesi büyük toplumsal gelişmeler tek bir iradenin isteği yönünde değil, çok sayıda irade ve etkenin kesişmesinden doğan bir bileşke halinde ortaya çıkarlar. Bu anlamda emperyalist plan ve politikalara mutlak gerçekleşecek ve başarılı olacak diye bakmak son derece hatalı ve zararlı bir yaklaşım olur. Fakat sonuç ne olursa olsun şimdiden şunu rahatlıkla ileri sürebiliriz: Filistin Devrimi, Lübnan savaşı, Irak işgal ve direnişi, İran-ABD gerilimi tarafından sarılmış durumdaki Türkiye bir ateş çemberinin tam ortasında bulunmaktadır. Büyük alt-üst oluşlara, savaşlara ve direnişlere sahne olan Ortadoğu'daki gelişmeler Türkiye'deki devrimci durumu derinden etkileyecek; büyük devrimci gelişmelerin yolunu açacaktır.

Ufkunu "anti-emperyalizm"le sınırlamış, "vatansever"lik çizgisinde ısrar edenlerin politik iflasa uğramaları kaçınılmaz. Sadece Leninist Parti'nin devrimci enternasyonalist çizgisi devrimci proletaryayı yaklaşan bu fırtınada zafere taşıyabilir.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Devrimle karşı-devrim arasında zindanlar cephesinde süren savaşın odak noktası durumunda olan tarihi Ölüm Orucu eylemi ölümsüzleşen savaşçılardan aldığı kararlılıkla, yılların verdiği deneyimle ve zafere olan inançla sürüyor. Ölüm Orucu savaşçıları eriyen bedenlerinde umudu, devrimi büyütüyorlar.

Şişli'deki direniş evinde Ölüm Orucu eylemini kararlılıkla sürdüren Av. Behiç Aşçı bugün eyleminin 134. gününde Av. Behiç Aşçı'ya destek gün geçtikçe daha da büyüyor. Av. Behiç Aşçı, ilerleyen günlere rağmen dimdik ayakta olduğunu göstermek istercesine yapılan eylemlere ve basın açıklamalarına katılıyor ve mücadele arkadaşlarına güç veriyor.

Cengiz Soydaş Ölüm Orucu ekibinden Uşak zindanında bulunan Sevgi Saymaz ve Sincan F Tipi zindanında Kamil Karataş bugün eylemlerinin 108. günündeler ve eylemlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Adana'daki direniş evinde eylemini sürdüren Gülcan Görüroğlu bugün eyleminin 103. gününde. İki çocuk annesi olan Gülcan Görüroğlu büyük bir feda ruhuyla eylemini kararlılıkla sürdürüyor.

Buca F Tipi zindanında Ölüm Orucu eyleminin sürdüren Fahri Turpan, bugün eyleminin 182. gününde.

Zafer onların gülümseyen bakışlarında boy veriyor. "Büyük İnsanlık" onların bu büyük yürüyüşüyle tarih yazmaya ve yücelmeye devam ediyor.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

Grevdeki Akmercan İşçilerine Gebze Zindanından Mektup...

İşçi Arkadaşlar,

Ağır çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı başlattığımız mücadelenizi biz devrimci tutsaklar olarak yakından takip ediyor, coşkuyla selamlıyoruz.

İşçi Arkadaşlar,

Emek ile sermaye arasındaki savaş kıyasıya bir mücadeleyle sürüyor. Ezenle ezilen arasındaki bu savaş sadece bizim topraklarımızda değil, tüm dünyada sürüyor. İki sınıftan birinin zaferi, tüm insanlığın kaderini belirleyecek bir noktaya gelmiştir. İşçi sınıfı, sermaye sınıfına karşı giriştiği bu son kavgada, kendisiyle birlikte tüm toplumu kurtaracak yeteneğe ve birikime sahip olan tek sınıftır.

İşçi sınıfının, sermaye sınıfına karşı giriştiği her mücadele özünde kurtuluş mücadelesidir. Üretimin işkenceye dönüştüğü ağır çalışma koşullarından, uzun bezdirici iş günlerinden, açlıktan, yoksulluktan, aşağılanmaktan, baskı ve şiddet-

ten kurtulma mücadelesidir. İşçi sınıfının kendi araçlarıyla ekonomik temelde yürüttüğü mücadele nihai kurtuluş mücadelesine, sosyalizm mücadelesine bağlanmaksızın zafere ulaşamaz. İşçi sınıfının nihai kurtuluşu sosyalizmdir, devrimdedir.

Sermaye sınıfı varoldukça işçi sınıfının kölelik koşulları da devam eder. Sermayenin varlığını devam, işçi sınıfının ağır sömürü koşullarında, baskı altında tutulmasına bağlıdır. İşçi sınıfının özgürleşmesinin tek koşulu, sermaye sınıfının ortadan kaldırılmasıdır. İşçi sınıfı ancak kendisinden çalınmış, karşılığı ödenmemiş emeğine, tüm üretim araçlarına zor alımı yoluyla el koyarak, sermaye sınıfını ortadan kaldırabilir. Bu işçi sınıfının tarihsel görevidir.

İşçi Arkadaşlar,

Kapitalist sistemin sınırsız sömürü koşullarında işçi sınıfının tek bir hakkı

kalmıştır: Kapitalist sömürü düzenine son verme, insanın insanı sömüremeyeceği bir düzen kurmak için devrim yapma hakkı. Devrim yapma hakkı işçi sınıfının insanca yaşam hakkıdır. İnsanca bir yaşam ise ancak toplumsal bir devrimle, sermaye sınıfının yıkılıp, yerine işçi sınıfının iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecektir.

İşçi Arkadaşlar,

Gelecek bizim, gelecek sizin, gelecek işçi sınıfının elinde, örgütlü mücadelesindedir; kendi öz gücündedir. İşçi sınıfının kendi öz örgütleri olan komite ve konseyler, bu öz gücü örgütlü devrimci sınıf gücüne dönüştürerek işçi sınıfını geleceğe, sosyalizme taşıyacaktır.

Bu bilinçle eyleminizi coşkuyla selamlıyor, başarılar diliyoruz.

**Gebze Zindanından
Leninist Kadın Tutsaklar**

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

"DÜŞLERİN BİZİMLEDİR FIDEL"

Emperyalist-kapitalist sistemin çöküşe geçmesinin tüm olgularının belirgin hale gelmesi ve dünya emekçi halklarının, kapitalizme karşı mücadelelerini ayaklanmalar düzeyine yükselterek, kapitalist sisteme meydan okuması, başta ABD olmak üzere, tüm emperyalist-kapitalist sistemin, Küba ve diğer sosyalist ülkelerin varlığına olan tahammülsüzlüğünü had safhaya çıkardı. Çünkü sosyalist Küba ve diğer sosyalist ülkeler, Latin ve dünya emekçi halklarına, her şeyden önce, Che'nin de dediği gibi "ne olabileceklerini" gösteren birer örnek olmaya ve esin vermeye devam ediyorlar.

Bugün ABD'nin, bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin dünya emekçi haklarına karşı yürüttüğü savaşta, kapitalist sınıfın ilk hedeflerinden biri de sosyalist Küba'nın ve diğer sosyalist ülkelerin, kapitalizmin gözleri önünde cüretkârca süren varlıklarının yok edilmesidir.

Dünyanın her yerinden savaş çığıllıkları, bomba ve silah sesleri yükseliyor. Devrim ile karşı-devrimin; emekçilerin dünyasıyla kapitalistlerin dünyasının acımasız çatışmasının sesleri yükseliyor her yerden. Bu iki dünya arasındaki kıyasıya savaşta, işçi ve emekçi halklar, emperyalist-kapitalist sistemi yok etmek için en olanaklı koşullara sahip hale geldiler. Kapitalist sınıfın attığı her adım, girdiği her savaş, emekçi halklarda, kapitalizme karşı öfke ve nefreti biliyor ve onları daha büyük kitleler halinde kapitalizme karşı savaşa çekiyor. İşçi sınıfı ve emekçi halklar, kapitalist sisteme karşı mücadeleyi yükseltirken, kapitalizmin hedef tahtasına oturttuğu sosyalist ülkelerle dayanışmayı da en üst düzeye yükseltmelidir. Emekçi halklar, kapitalizme karşı savaşı birçok cephede yürütme yeteneğini, bu enternasyonal dayanışmayı en canlı haliyle ortaya koyarak başaracaklardır.

Yeni bir dünyanın, daha büyük ve daha güzel bir dünyanın, emeğin dünyasının eşliğinde, bu büyük günlerde, sosyalist Küba'nın yaratılmasında ve dünya sosyalizm mücadelesinde büyük bir emeğe sahip olan Küba halkının ve dünya emekçi haklarının Fidelinin, Fidelimizin 80. doğum gününü coşkuyla kutluyoruz. 80. yaş gününün arifesinde, geçirdiği rahatsızlık nedeniyle bir süre hastanede kalacak olan Fidelimiz, sen çok yaşa. Yaşamı boylu boyunca düş olan, devrim olan sen, acizce ölümünü bekleyen kapitalist sınıfa inat, çok yaşa. Yürüklerimiz, dünya emekçilerinin yürekleri seninle, düşlerin bizimledir.

BASINA VE KAMUOYUNA

VIVA FIDEL, VIVA KÜBA

07.08.2006

Küba devlet başkanı Fidel Castro'nun rahatsızlığı nedeniyle görevini geçici bir süre başkan yardımcısı Raul Castro'ya devretmesi üzerine, başını ABD'nin çektiği emperyalist-kapitalist sistem histerik çılgınlık atmaya başladı.

Onlar, tarihin akışında kişilerin rollerinin sınırlı olduğunu, tarihin yönünü belirleyemeyeceğini bildikleri halde, Küba'da eğer Fidel Castro'ya Bir şey olursa, sosyalizmin de biteceğini propaganda etmeye başladılar.

Elbette Fidel Castro sadece Küba Devrimi ve sosyalizm için değil, tüm dünyada devrim ve sosyalizm mücadelesi verenler için büyük bir önder, vazgeçilmez bir yoldaştır; ama Küba sosyalizmi sadece Fidel Castro değildir. Küba'da sosyalizm, bütün saldırılar, ambargolar karşısında dimdik ayakta durmayı başarmış, insanlığın umudu olmayı sürdürmüştür. Küba Komünist Partisi, emperyalist-kapitalist sistemin ve tüm devrim kaçkınlarının, dönemlerin saldırısına karşı sosyalizm bayrağını indirmemiş, en zor dönemlerde dahi sosyalizmi savunmayı bilmiştir.

Bugün Fidel Castro'nun sağlığının bozulmasından medet umanlar, kendi sonlarının yaklaştığını pekala biliyorlar. Onları asıl düşündüren, emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı bir

çöküş evresine girmiş olmasıdır. Yarın bir gün tüm dünya üzerinde Küba örneğinin çoğalacağını biliyorlar. Latin Amerika'da yaşanan gelişmeler, onların korkularını derinleştiriyor.

Şimdi Fidel'in sağlığının bozulmasına sevinç çığıllıkları atanlar, yarın karşılarında Küba halkını daha da birleşmiş ve sosyalizmin zaferi için sınımsız kenetlenmiş bulduklarında, sevinçleri kursaklarında kalacaktır.

Küba Komünist Partisi ve Küba halkı, bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da sosyalizme sahip çıkmaya, devrimi sürdürmeye kararlı olduğunu tüm dünyaya gösterecektir.

**YAŞASIN KÜBA!
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!**

İsrail siyonizminin Lübnan'a karşı başlattığı katliam ve işgal operasyonu, 1 ayı aşkın süredir devam ediyor. Siyonizmin vahşetine karşı tüm dünya üzerinde eylemler de yaygınlaşarak devam ediyor. Dünyanın bütün emekçi halkları İsrail siyonizmine ve onun arkasındaki ABD emperyalizmine duydukları öfkeyi çeşitli biçimlerde dile getiriyorlar. III. Dünya Savaşı yayılırken, ABD emperyalizmi ve işbirlikçilerinin istedikleri sonuçlara öyle kolayca ulaşamayacakları, herşeyden önce dünya üzerinde kendilerine karşı biriktirdikleri öfke ve kinden daha iyi anlaşılıyor. ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri, tüm dünyayı işgal etseler bile, asla egemen olamayacak, asla tarihsel olarak ömrünün sonuna gelmiş emperyalist-kapitalist sistemi ölüm yatağından kaldıramayacaklardır.

İsrail'in saldırıları sonucu 1 aylık süre içinde Lübnan'da, 300'ü çocuk olmak üzere 1.000 insan öldü. Ve hala ölmeye devam ediyor. Birleşmiş Milletler'in taraflara saldırılara son verme çağrısı yapmasından sonra İsrail, kara operasyonunu genişletme planını hayata geçirdi. Bu da gösteriyor ki, uluslararası diplomasi (ya da şöyle söyleyelim: emperyalist-kapitalist devletler arası diplomasi) artık bir dansıklı dövüşe dönüşmüş durumdadır. Bir yandan "İsrail'in kendini savunma hakkı" olduğunu iddia edenler, bir yandan da eğer taraflara saldırıları durdurma çağrısında bulunurlarsa buna kargalar bile güler! Ve zaten İsrail, bu çağrılarının hiç birini dikkate almadığını vahşetini her gün artırarak sürdürdüğü saldırılarla gösteriyor. Tüm dünya bir kez daha görüyor ki, emperyalist-kapitalist sistemi durdurmanın tek yolu onu havaya uçurmaktır. Artık diplomasi kör, sağır ve dilsiz bir acuzedir.

Bütün bu gelişmelerin Türkiye'ye nasıl yansdığı biliniyor. Türk devleti, kelimenin gerçek anlamıyla timsah gözyaşlarına gar-

GERİCİLİĞİN YEDEK GÜÇLERİ

kolmuş durumda. Bir yandan Lübnan'a "barış gücü" adı altında işgal askerleri göndermeyi planlarken, bir yandan da

Filistin ve Lübnan'da savaşılan halkların geleceği sadece ve sadece özgürlük, demokrasi ve sosyalizmedir. Onları kurtuluşa götürecek olan yegane şiar budur. Ve bugün onlara destek vermek isteyen herkes, gericiliğin yedek gücü olmayı değil, içeride işbirlikçi siyasi iktidara ve onun uzantısı olan dinci-gerici güçlere karşı mücadeleyi yükseltme görevini tüm çalışmalarının başına koymalıdır. Filistin ve Ortadoğu Devrimi'nin yolu, halkların mücadele birliğinden ve emperyalizme-kapitalizme karşı mücadeleden geçiyor. Kazanan devrim olacaktır. Kazanan, savaşılan halklar olacaktır.

Filistin ve Lübnan'daki insanlara "allahtan yardım" diliyorlar.

Burjuvazinin, ki artık dünya üzerinde emperyalizmle işbirlikçi olmayı yoktur, böyle davranması onun doğası gereğidir. Başka türlü davranıyorsa başka türlü şaşırtıcı olurdu; ama

kendilerine "ilerici", "devrimci", "sosyalist" vb. diyenler? Güya işgalci İsrail siyonizmine ve onun arkasındaki ABD emperyalizmine karşı çıkıp, onların karşısında olduklarını ilan ettikleri dinci-gericilerle ittifak arayışlarına girenler? Proletaryanın bağımsız sınıf çizgisini muğlaklaştırarak, bir nevi proletaryanın bilincini zehirleyenler... Proletaryayı kendi rotasından çıkarmaya uğraşanlar. Sınıflar mücadelesinin temel prensiplerini unutup, pragmatist politikalara bunları feda edenler...

En son İstanbul'daki Saadet Partisi mitingine katılan EMEP'in tavrı, bu açıdan karakteristiktir. EMEP bu mitinge katılarak, bir burjuva dinci-gerici partiye destek vermekle kalmamış, aynı zamanda bu mitingin propagandasını yaparak, işçi sınıfı ve emekçilerin gözünde İsrail siyonizmiyle stratejik anlaşmalar imzalamış bir hükümetin partisi olarak ipliği pazara çıkan bu partiyi aklamaya çalışıyor. Ve ne yazık ki, bu sadece EMEP'in çizgisi de değildir. Ortalama sol hareketin bütünü, dinci-gerici hareketle flört halindedir. İP nasıl MHP'yi kabul ettirmeye çalışıyorsa, ortalama sol hareket de, dinci-gerici faşistleri halka kabul ettirmeye çalışıyor.

Burada bir kez daha altını çizerek belirtmek gerekiyor: Gericilere karşı mücadele sermayeye karşı mücadeleden ayrı düşünülemez. Dinci-gerici hareketi bırakalım ittifak güçleri arasında görmek, onlarla ilişkiyi geliştirmek bile abestir. Körle yatanın şaşı kalkacağı bu kadar bilinen birşeyken, ısrarla, daha çok da kitle sevdasıyla onlarla ittifaklara girmek ciddi anlamda burjuva sınıf işbirliği çizgisi izlemektir. Bir burjuva güce karşı bir başka burjuva gücün yanında olunmaz. Bizlerin şimdi bir sarraf titizliğiyle sı-

nıflararası güç ve denge ilişkilerini iyi hesap etmemiz, yanımızda ve karşımızda olan güçleri doğru tespit etmemiz, henüz tarafını belirlememiş olanları kendi yanımıza çekmek için uğraşmamız, ama en önemlisi tüm bunları kendi ilkelerimizden taviz vermeden yapmamız gerekir.

Bugün ABD, Hamas ve Hizbullah üzerinden kendi III Dünya Savaşımlı genışletiyor. Ona ve İsrail'e karşı verilecek savaşta komünistler, devrimciler, gerici-likle ittifak halinde olamazlar. Bu gerici-liğin yedek gücü durumuna düşmek anlamına gelecektir.

Bugün komünistler, daha önceden olduğu gibi, mücadelelerini kapitalizme karşı bir hat üzerinde yoğunlaştırmak zorundadırlar. Ve bu herşeyden önce, herkesi doğru bir şekilde yerli yerine o-turtmakla olur. Dinci-gerici hareketi, sırf

gavura duydukları alerjiden kaynaklı anti-empyralist görmek ya da her anti-empyralist olduğunu söyleyenle, politik yapısına bakmadan ilişkiye girmek, olsa olsa ayırmazlık olabilir; ama bir de ipliği pazara çıkmış dinci-gerici faşistlerle şu ya da bu şekilde, şu ya da bu düzeyde ilişkiye girmek, proletarya ve emekçilere, "tarih bilincinizi", "sınıf hafızanızı" bir kenara koyun demektir. Bunun ne kadar zararlı, proletaryanın bilincini zehirleyici bir anlayış olduğunu gelecekte daha iyi anlayacağız. Ama bugüne kadar İran Devrimi örneğinden gerekli dersleri çıkaramamış olanların, gelecekte de bundan farklı davranacaklarını beklememek gerekiyor.

İşçi sınıfı ve emekçi halklarımız, ortalama solda durup durup depreşen bu dinci-gerici hareketle ittifak sevdasının getireceği tehlikelerin farkında olarak

hareket etmelidirler. Bilinçlerinin bulan-dırılmasına, eski düşmanın "dost" diye lanse edilmesine asla izin vermemelidirler.

Filistin ve Lübnan'da savaşan halkların geleceği sadece ve sadece özgür-lük, demokrasi ve sosyalizmedir. Onları kurtuluşa götürecektir olan yegane şiar budur. Ve bugün onlara destek vermek isteyen herkes, gerici-liğin yedek gücü olmayı değil, içeride işbirlikçi siyasi iktidara ve onun uzantısı olan dinci-gerici güçlere karşı mücadeleyi yükseltme görevini tüm çalışmalarının başına koymalıdır.

Filistin ve Ortadoğu Devrimi'nin yolu, halkların mücadele birliğinden ve empyralizme-kapitalizme karşı müca-deleden geçiyor.

Kazanan devrim olacaktır. Kazanan, savaşan halklar olacaktır.

Filistin, Lübnan, Kürdistan... Ortadoğu'nun yıkılan, yıkılan ve tüm zenginlikleri yağmalanan ülkeleri...

3. DÜNYA SAVAŞI YAYILIYOR

nistan'la başlayan işgaller zincirine her gün yeni halklar ekleniyor. Irak, Lübnan eklendi.

Bugün dünyada hergün 30 bin insan açlıktan, yetersiz beslenmeden ya da önlenemez hastalıklardan ölüyor. Bir buçuk milyar insan açlık sınırında yaşıyor. Bill Gates ve Soros'un servetleri 20 ülkenin milli gelirini aşıyor. İşte Filistin'i, Lübnan'ı, Kürdistan'ı ve diğer ülkeleri ve halkları yıkıma uğratan savaşların gerçek nedeni, sorunun özü budur.

Newyork'da İkiz Kuleler'in vurulması 3. Dünya Savaşının işaret fişegi oldu. ABD Savunma Bakanlığı (Pentagon) bunu savaş ilanı saydı. "Uygurliklar çatışması", "Haçlı seferlerini" gündeme getirdi. Sorunu DİN sorunu olarak ortaya koydu. Halbuki din, insanlık tarihi boyunca "acı çeken insanın iç çekişi, vicdansız dünyanın vicdanı, halkın afyonu", egemenlerin egemenliklerini sürdürmek için baskı ve sömürü aracı oldu. Bugün de yapılan en açık, en kaba biçimiyle budur. El-Kaide, Hizbullah, Hamas Arap burjuva sınıfının temsilcileri olarak, hep bu amaca hizmet ettiler. Bunların varlık nedenleri, tarihi rolleri anti komünizmdir. ABD'nin desteğiyle Filistin topraklarında bir işgal gücü olarak kurulan İsrail devleti, siyonist bir devlettir. Siyonizm dinci faşizmdir. Şeriatçılık da onun islami versiyonudur. Görülüyor ki, sorun din sorunu değildir.

Sorun tüm dünyada emekle sermaye arasındaki çelişkinin derinliği, çatışmanın yaygınlığı ve yoğunluğudur. Sorun empyralist-kapitalist sistemin gelişmesini tamamlaması çöküş sürecine girmesidir.

11 Eylül'de Newyork'ta İkiz Kulelerin vurulmasıyla tüm dünya emekçi halklarına, işçi sınıfı ve emekçilere, devrimci ve komünistlere karşı başlatılan 3. Dünya Savaşı yayılıyor. Afga-

Filistin ve Kürdistan ise on yıllardır işgal altındadır. Suriye, İran ise kurbanlık koyun gibi sıranın kendilerine gelmesini beklemektedirler. Amaç, empyralist-kapitalist sistemin varlığını sürdürdürebilmesi için, Genişletilmiş Ortadoğu Projesini (GOP) hayata geçirmek. GOP, ABD'nin dünya imparatorluğunu sağlamak için Ortadoğu'nun em temel enerji kaynaklarına el koyma, Ortadoğu ve Kuzey Afrika pazarlarını denetimine alma, bir nevi "Hayata Dönüş Operasyonu"dur. Empyralist-kapitalist sistem dünyayı yıkıma uğratmadan kendi yıkımını engellereyemez. Savaş bunun zorunlu ve vazgeçilmez bir aracıdır. Empyralist-kapitalist sistem sıçramalı çöküş sürecini yaşıyor. Çözüm nedir? Bütün kötülüklerin kaynağı olan bu toplumsal sistemi yıkmak. İnsanlığın ve doğanın kurtuluşunu gerçekleştirmek için bu zorunludur, vazgeçilmezdir. 21. yüzyıl empyralizmin çöküş, sosyalizmin, komünizmin yükseliş çağı olacak. Gün enternasyonalist proletaryanın birlik, dayanışma ve müca-dele içinde yeni bir dünya kurmak için yeni evreye yol alma günüdür. Gün, kendi ülkelerinden yola çıkarak devrim ve iktidar hedefi için mücadeleye atılmak, ardışık dünya devrimleri için savaşma günüdür. Gün, komünist partilerin tarihsel rollerine uygun davranma, sınıfsız, sınırsız komünist bir dünya için savaşma günüdür.

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

MÜCADELE BİRLİĞİ

DİK

DÖB

EKA

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

YENİ DÜNYA

TARIMDA YIKIM POLİTİKALARI VE FINDIK AYAKLANMASI

30 Temmuz'da Türkiye 40 ilden gelen 80 bin fındık üreticisinin eylemine tanık oldu. Bir gün öncesine kadar, fındık üreticilerinden böyle bir eylem bekliyor muydunuz, diye sorsak, herhalde bir çok insan, "bu kadar fındık üreticisi olduğunu bile bilmiyordum" şeklinde cevap verir. İrili ufaklı gelişmelerle toplumsal bilincin nasıl mayalandığı ve insanların bir sıçramanın eşğine getirip bıraktığı Ordu'daki fındık üreticilerinin eylemiyle bir kez daha görüldü.

Ekonomik ve siyasi olaylar, hükümetin aldığı kararlar, bu kararlara etki eden sayısız faktörler gözlerimizin önünden hızla akıp geçerken, bizler sürecinin nasıl büyük bir sıçramaya doğru evrildiğini göremiyoruz çoğu zaman. Toplumun içten içe kaynamasını, hoşnutsuzluğunu, umutsuzluğunu seziyoruz ama onların bunu somut bir eylemliliğe çevireceklerini, çevirmelerinin kaçınılmaz oluşunu yeterince kavrayamıyoruz. Olay ve olgular ancak kendini bütün çıplaklığı ile gözlerimize önüne serilince "haa!" diyoruz. "demek ki o tüm sessiz devingenlik bunun içiniymiş"

Oysa, Türkiye ve K. Kürdistan'ın devrime gebe olduğunu, her an küçük bir kıvılcımın büyük bir yangını ateşleyeceğini söyleyen bizleriz. Bir ayaklanmalar döneminden geçtiğimize göre, her an her yerde bir olay giderek büyüyen bir ayaklanmaya dönüşebilir. Bunların hiç biri "durdu gökyüzünde çakan bir şimşek" olmayacaktır. Şaşırtıcı olan, herhangi bir yerde bir ayaklanmanın başlaması değil, bu kadar toplumsal patlayıcı birikmişken yığınların sessizce beklemesi olurdu.

Fındık üreticileri, hükümete duydukları tepkileri çeşitli sloganlarla dile getiriyorlar: "Başbakan istifa", "ekmeğimize el uzatanın elini kırarız", "hain Zapsu"... Ve kendisi de bir fındık tüccarı olan başbakanın danışmanı, Zapsu'nun maketini ipe asıyor ve ateşe veriyorlar. Fındık üreticileri, tarımda ilhak politikalarını uygulayan hükümeti, yaptıkları bu büyük eylemle mahkum ediyorlar. Üreticiler, maliyeti 3.5 YTL olan fındığın alım fiyatının 2 YTL'nin altında olduğunu söylüyor ve bunu "iki yıl önce fındık 14 lirayken mazot 2.5 liraydı. O gün 1 kilo fındık ile 5.5 lt mazot alıyordu bugün 1 lt bile alınamıyor" şeklinde ifade ediyorlar. Bunun yanı sıra gübre ve girdi mallarının fiyatlarının çok arttığını, devletin sübvansiyonlarının (desteklerinin) çok azaldığını söylüyorlar. 11 aydır ürünlerin bedelini alamayan fındık üreticilerine ayaklanmaktan başka yol kalmıyor. Tarımda ilhak politikası sermaye için nasıl bir zorunluluksa yoksul köylülüğün de üretmesi ve ürününü pazarda satması öyle bir zorun-

luluk; ama bu ikisi birbirini tamamen dışlıyor. Emperyalist tarım tekellerin ulusal pazarları tümüyle ele geçirmesi için fazla bir zaman kalmadı. Zaten birçok yerde tarım ve hayvancılık öldürülmüş durumda. Topraklarda ekim yapılmıyor. Üretim maliyeti karşılamıyor. Ürünler ya üreticinin elinde kalıyor ya da çok ama çok ucuza alınıyor. Son bir yılda bir milyon insanın kırsal alandan şehirlere göçtüğü kaydediliyor. Aslında bu rakam, durumun vahametini göstermeye yetiyor. Kapitalizmin tarımda gelişmesi ve tamamen hakim üretim biçimi olması ile sınıflara ayrışan

köylülük şimdi her sınıfının kendi arayışı içine girdiği bir süreçte bulunuyor. Örneğin tarım burjuvazisi bir yandan, emperyalizmin tam ilhak politikalarından olumsuz etkilenir, konumu sarsılırken, bir yandan tarım proletaryası ve yoksul köylülüğü daha çok sömürerek konumunu korumaya çalışıyor. Orta köylülük, tam anlamıyla yıkım sürecinde, hızla yoksullaşıyor. Ekilebilir toprakların giderek daha küçük parçalara bölünüyör oluşu, tarımsal üretimi sürdürmek için gerekli makina vb'ni satın almanın giderek daha da zorlaşması, gübre ve tohumun pahalalanması orta köylülüğü kapitalizm altında bir gelecek düşü kurmaktan alıkoyuyor. Her yıl yeni bir karabasana dönüşüyor. Yoksul köylülük ise zaten hızla proleterleşiyor. Birçoğu mevsimlik işçi olarak metropollere göçüyor ve orada kalmayı tercih ediyorlar. Tarım proletaryası yine aynı durumdadır. Bu durum, bir bütün olarak üreticileri, niyetlerinden ya da bilinç düzeylerinden bağımsız olarak tekelleri kapitalizmin karşısına dikiliyor. Tabii onlar için bunun somut anlamı hükümet, onun tarım bakanı ve hatta bu son örnekte olduğu gibi Başbakan özel danışmanı Cüneyt Zapsu oluyor.

Fındık üreticileri, 30 Temmuz'da eyleme çıktıklarında Ordu-Samsun yolunu trafiğe kapatmayı polisle çatışmayı hesaplamamışlardı muhtemelen. Hatta içlerindeki gericiilerin sayısına bakarak söyleyebiliriz ki, bunu hiç düşünmemişlerdi. Ve zaten hiç bir ayaklanma ya da devrim de önceden düşünülerek ve karar alınarak yapılmazdı. Marx'ın o ünlü "bir devrimin kapıdan girerken söylediği sözle kapıdan çıkarken söylediği söz aynı olmayacaktır" belirlemesi, burada bir kez daha doğrulanmıştır. Elbette bu bir devrim değildi ama ona doğru yol almak toplumsal mayalanmanın önemli bir sıvanmasıydı.

Önümüzdeki günler çiftçilerin değişik eylemlerine de tanıklık edeceğiz. Gelişmeleri önceden görmek ve olaylara içinden müdahale etmek öncülük açısından kaçınılmaz önemdedir. Şimdi tüm dikkatimizi ve enerjimizi buna yoğunlaştırmalıyız.

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

ALMAN DOKTORLARIN GREVİ YAYILACAK

Almanya'da yaklaşık 2 aydır grevde olan doktorların sendikası Marburger Bund, doktorların grev eylemlerini tırmandıracakları uyarısında bulundu.

Almanya'da doktorlar haftada ortalama 60 ile 80 saat arasında çalışıyor. Bu, iş sözleşmelerinde belirlenen çalışma saatlerinin iki katı ve doktorlar çoğu kez çalıştıkları fazla saatler için ek ücret alamıyorlar.

Şu sıra, her gün 10 ile 15 bin arasında doktor dönüşümlü olarak grev yapıyor. Ve doktorlar yalnızca acil servislerde ve yatan hastalara hizmet veriyor.

Ücretler ve çalışma koşulları nedeniyle patlak veren anlaşmazlık, yaklaşık 700 klinikte çalışan 70 bin civarında doktoru kapsıyor. Ve Marburger Bund ile patronlar arasındaki görüşmeler tıkanmış durumda.

ŞİLİ'DE ÖĞRENCİLERİN EYLEMİ SÜRÜYOR

Şili'de geçen aylarda yapılan ve diktatör Pinochet döneminden kalan eğitim yasasında reform isteyen öğrencilerin eylemi, devlet başkanının verdiği sözler üzerine sona ermişti. Ağustos ayının ilk haftalarında, başkan Michele Bachelet'in verdiği sözleri tutmaması üzerine, ortaokul ve lise öğrencileri, devlet okullarına daha fazla ödenek aktarılması ve özel okulların daha fazla denetlenmesi talebiyle başkent Santiago'da sokaklara döküldü.

Kent sokaklarına barikat kuran öğrenciler polisle çatıştı. Çıkan çatışmalarda belediye binasının camları kırılırken trafik ışıkları da tahrip edildi. Ve 99 öğrenci gözaltına alındı.

MEKSİKA HALKI SOKAKLARDA

Meksika'da bir yandan yüzbinlerce öğretmenin maaş ve prim zammı talepleri doğrultusundaki eylemler sürerken, diğer yandan da 2 Temmuz'da yapılan ve yaygın hile olaylarına sahne olan devlet başkanlığı seçim sonuçları protestoları sürüyor.

Oaxaca'da eğitim emekçileri, hükümetin 2.5 aydan bu yana yapılan eylemleri ve ücret artışı taleplerini görmezlikten geldiğini belirtiyor.

2 Temmuz'daki seçimlerden bu yana kitlesel eylemlere sahne olan Meksika'nın başkenti Mexico City'de de, seçim sonuçlarına itiraz eden halkçı aday Andres Manuel Lopez Obrador'un çağrısıyla 8 Ağustos günü yapılan eylemlerde, oyların tamamının yeniden sayılması talebini reddeden Yüksek Seçim Mahkemesi'nin kararı protesto edildi. Protestocular, "Eylemlerimiz yeni başladı. Artık sadece başkentte değil, ülkenin tüm kentlerinde yaygın eylemler yapacağız" dedi.

ALCO TENCERE İŞÇİLERİ EYLEMDE

Uzunçiftlik Trakya Sanayii'nde kurulu bulunan Alco Tencere'de, işçilerin Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeleri üzerine işçi çıkarılmaya başlandı. En son 7 Ağustos günü bir işçinin daha işten atılmasının ardından, 8 Eylül Salı günü işçiler fabrikanın kapılarını kilitleyip içeriden kaynak yaptılar. İşçiler, işten atmalara, düşük ücrete ve istifa baskısına karşı sessiz kalmayacaklarını ifade ettiler.

İşçiler, "Artık dönüş yok Patron ya sendikayı kabul edecek, ya da tüm arkadaşlarımızı işten çıkaracak" dediler. İşçilerin talebi, atılan arkadaşlarının işe geri alınması, işyerinde uygulanan baskıların son bulması, sendikanın kabul edilip işverenin bir an evvel TİS'e oturması, TİS öncesi iyileştirme zammı yapılması ve yıllık izinlerin kullandırılması.

EMİNÖNÜ BELEDİYESİ'NDE GREV KARARI

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na üye Eminönü Belediyesi işçileri, toplu sözleşme görüşmelerinde anlaş-

ma sağlanamaması üzerine 8 Ağustos günü belediyeye grev kararı astı.

BANGLADEŞ'TE İŞÇİLER FABRİKA YÖNETİCİLERİYLE ÇATIŞTI

Bangladeş'te SG Wicus (BD) şirketine ait bir fabrikada, fabrika yöneticileri 7 Ağustos günü 6 kadın işçiyi hırsızlık ile suçladı. Patronlar çalınan maaş fonu paralarının diğer işçilere dağıtıldığını iddia ederek işçileri geç saatlere kadar fabrikada tutarak baskı yapınca, fabrikanın 4.500 giyim işçisini karşısında buldu.

Ertesi gün binlerce işçi, iş bırakarak bu olayı protesto ettiler ve fabrikanın yöneticisinin görevinden alınmasını istediler. Yaklaşık 4.500 işçi, fabrika girişini kilitleyerek fabrikanın baş yöneticisinin de aralarında bulunduğu tüm yöneticileri fabrikaya hapsedtiler.

Olay sonucu işçilerle yöneticiler arasında çıkan çatışmada iki yönetici ve 8 kadın işçi yaralandı.

KOÇ HOLDİNG'E AİT TANSAŞ - A LOJİSTİK İŞÇİLERİNE GAZ BOMBALI SALDIRI

Kısa süre önce Nakliyat-İş'te örgütlenen Tansaş-A Lojistik işçilerinden 35 kişi, patronun sendikalaşmayı öğrenmesi üzerine işten atıldı. Tansaş işçileri, bu işten atılmayı protesto için iş bırakarak işyeri önünde beklemeye başladılar. 25 Temmuz sabahı, patronlar sendikacı 330 Tansaş işçisinin yerine Migros depolarından getirttiği 200 işçiyi çalıştırmak istedi. Migros işçileriyle konuşup durumu anlatan Tansaş işçileri, onlarla konuşarak geri gönderdiler.

İşçiler, bu uygulamaları protesto etmek için bir basın açıklaması yaptı. Yapılan bu basın açıklamasının ardından, öğle paydosu sonrası işbaşı yapmak üzere işyerine gitmek isteyen işçilere izin vermeyen çevik kuvvet polisleri, işçilere ve sendika yöneticilerine gaz bombaları ve coplarla acımasızca saldırdı. Saldırı sonucu onlarca işçi yaralandı.

GÜNEY AFRIKA'DA 35.000 MARKET İŞÇİSİ GREVDE

Güney Afrika'da Shoprite şirketinin Saccawu'nun (Güney Afrika Ticaret, Yiyecek Tedariği ve Birleşik İşçiler Sendikası) istediği ücret artışını yapmayacağını açıklamasının ardından 10 Ağustos'ta greve başladı. Toplam 52.000 işçisi olan Shoprite'ta, 35.000 üyesi bulunan sendika greve eksiksiz katılıyor ve istedikleri ücret artışı gerçekleştirilmezse işçilerin sonuna kadar gidecekleri söylüyor.

İSRAİL KARŞITI EYLEMLER YAYILIYOR

16 Temmuz'da, Atina'da, İsrail'in katliamlarını protesto için, Yunanistan Sosyal Forumu, İntifada Kolektifi, Atina Lübnan Cemaati, Filistinli İşçiler Sendikası, İsrail büyükelçiliğine yürüdüler. İsrail saldırganlığının sona erdirilmesi ve işgal altındaki Arap topraklarının özgürlüğünü talep ettiler.

Atina'da aynı gün, ayrıca Yunanistan Komünist Partisi de bir eylem düzenleyerek İsrail Büyükelçiliği önüne yürüdü.

16 Temmuz günü Roma'da da 2.000 kişinin katıldığı bir eylem yapıldı. Ortadoğu'daki savaşın kınandığı ve acil ateşkes çağrısında bulunduğu eyleme Roma'da bulunan Musevilerle birlikte katılan Lübnanlılar ve Filistinliler, kısa konuşmalarla İsrail işgali ve saldırganlığını protesto ettiler. 20 ayrı örgüt tarafından desteklenen Barış için Koordinasyon

tarafından düzenlenen eylem, tarihi Kolezyum yakınlarında yapılan mumlu yürüyüşle son buldu.

18 Temmuz günü New York'ta 1.500 kişinin katılımıyla Manhattan'da bulunan

İsrail konsoloslugu önünde yapılan eylemde, Lübnan'a yönelik İsrail bombardımanının ve işgalin son bulması talep edildi. İsrail ve ABD'nin Ortadoğu'daki savaşlarının sona ermesi çağrısında bulunan eylemciler, ABD'nin İsrail'e yönelik tek taraflı desteğini ve ABD medyasında Lübnanlı ve Filistinli sivil ölümleriyle ilgili haberlerin yer almamasını eleştirdiler.

Yunanistan'ın başkenti Atina'da, 25 Temmuz günü yapılan iki ayrı eylemde İsrail'in Lübnan ve Filistin'deki katliamları protesto edildi.

Atina İşçi Merkezi tarafından örgütlenen eyleme Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve Kamu Emekçileri Konfederasyonu katıldı. Binlerce işçi ve emekçi, akşam saat 19.00 sıralarında kent merkezinde toplanarak önce ABD, sonra da İsrail Büyükelçiliği'ne yürüdü. Çok sayıda işgal ve katliam karşıtı pankart ve dövizin taşındığı yürüyüş boyunca emperyalist saldırganlığa sesiz kalınmaması istendi. Konfederasyonlar adına yapılan açıklamalarda, hükümetin, Ortadoğu'da işlenen insanlık suçlarına karşı açık tutum alması talep edildi.

İsrail Büyükelçiliği önünde olağanüstü güvenlik önlemlerinin alındığını gören eylemciler, buna tepki göstererek polislerin üzerine taş ve sopalar atmaya başladı. Gerginliğin büyümesi üzerine polis gaz bombalarıyla eylemcilere saldırdı. Buna rağmen eylem dağılmadı ve protestoya devam edildi.

İkinci eylem ise Mücadeleci İşçiler Cephesi (PAME) tarafından yapıldı. Savaş Müzesi önünde toplanan PAME'liler ve barış dernekleri, ABD emperyalizminin ve işbirlikçisi İsrail'in, Genişletilmiş Ortadoğu Projesi kapsamında bölgede katliamlar gerçekleştirdiğini vurguladı. Eylem, İsrail Büyükelçiliği önünde sona erdi.

İsrail'in Lübnan'a yönelik saldırı Hollanda'nın başkenti Amsterdam'da yapılan, 3 bin kişinin katıldığı bir eylemle protesto edildi. Hollanda Filistin Komitesi tarafından 22 Temmuz'da düzenlenen eylem, sivil toplum kuruluşları ve ül-

teşkes ilan etmesini ve göç eden Lübnanlılar'ın ülkelerine dönmesine izin vermesini istediler.

Avusturya'nın başkenti Viyana'da "Savaşlar durdurulsun!", "ABD, Ortadoğu'dan çekilsin" çağrısıyla bir protesto eylemi yapıldı. Lübnan ve Filistinli örgütlerce düzenlenen yürüyüşe, bazı Avusturyalı örgütler katıldı ve İsrail'in Lübnan ve Filistin'de yaptığı katliamlar protesto edildi.

5 Ağustos günü, Almanya Düsseldorf'ta da 1.200 kişi eylem yaptı. "Lübnan için Barış Birliği"nin çağrısıyla toplanan Düsseldorf Barış İnisiyatifi, Sosyal Forum, Sol Parti PDS, MLPD, Lübnan Kültür Derneği ve Alman-Arap Birliği'nin katıldığı yürüyüşte eylemciler, İsrail'in Lübnan ve Filistin'e saldırılarını protesto etti ve Alman hükümetinin İsrail saldırıları karşısında tutumu da eleştirildi.

Eylem sırasında Avrupalı emekçiler, 12 Ağustos günü, Avrupa'nın tüm şehirlerinde kitlesel protesto eylemleri yapacağını duyurdular.

Paris'teki Barış Duvarının önünde 25 Temmuz akşamı saat 19.30'da bir araya gelen yaklaşık 2 bin kişi, İsrail karşıtı sloganlar atarak Lübnan'a saldırılarını protesto etti.

Yüz elli bin Lübnanlı'nın yaşadığı Paris'te, sivil toplum örgütleri ile Paris'te yaşayan Lübnanlılar ve Lübnan dostları tarafından organize edilen protesto mitingine, Arap asıllı sanatçı ve aydınlar da katılarak, saldırıların durması için çağrıda bulundular.

İsrail saldırılarında yaşamını yitiren sivillerin isimlerinin de okunduğu mitingde yapılan konuşmalarda İsrail'in "bütün anlaşmaları ihlal ederek, yerleşim alanları ve sivilleri ayırt etmeksizin Lübnan topraklarını bombalamaya insanlık suçu işlemeye son vermesi" istendi.

Fransız emekçileri, İsrail'in dünyanın ve BM'nin gözü önünde, bütün uluslararası anlaşmaları ihlal ederek Lübnan topraklarını sistemli olarak bombaladığını, yolları, havaalanlarını, fabrikaları ve evleri bombaladığını, kadın, çocuk, yaşlı demeden sivilleri öldürdüğünü ve insanlık suçu işleyerek büyük bir

drama sebebiyet vererek yüzbinlerce insanın evini yurdunu terk etmek zorunda kaldığını dile getirdiler.

Endonezya'nın başkenti Cakarta'da, İsrail'in Lübnan topraklarındaki saldırılarını protesto amacıyla 4 Ağustos günü bir eylem düzenlendi. İsrail ve ABD karşıtı sloganların atıldığı gösteriye yüzlerce eylemci katıldı.

kedeki sol partiler katıldı.

"Bağımsız Filistin" ve "Terörist Bush" sloganları atan eylemciler, müze alanına kadar yürüdüler. Burada yapılan konuşmalarda Lübnan'ın saldırıları kınandı ve çatışmaların hemen durdurulması gerektiği söylendi.

İsrail'in Lübnan ve Gazze'ye yönelik saldırıları dünyanın çeşitli yerlerinde protesto ediliyor. Londra'da, Irak işgaline karşı yapılan eylemlerden sonra en kitlesel eylem İsrail saldırganlığına karşı yapıldı. Barış yanlısı yaklaşık 100 bin kişi Lübnan bayraklarıyla İsrail'in işgallere ve katliama son vermesi için çağrı yapan pankartlar taşıyarak Blair aleyhine sloganlar atıldılar.

Mısır'ın başkenti Kahire'de de, 2 binin üzerinde kişi, İsrail karşıtı sloganlar atarak eylem yaptılar.

Güney Afrika'da da binlerce kişi, İsrail'e yaptırım uygulanması talebiyle yürüyüş yaptı. Cape Town'da, Nasrallah'ın resimleriyle İsrail'i "Yeni Naziler" olarak tasvir eden posterler taşıyan eylemciler, parlamentoya yürüyerek İsrail'le diplomatik ilişkilerin kesilmesini ve bu ülkeye ambargo uygulanmasını istediler.

İsrail'in Lübnan operasyonunu, İsrail'in başkenti Tel Aviv'de yaklaşık bin kişi protesto etti. Lübnan'a yönelik saldırılara son verilmesini talep eden İsraili savaş karşıtları, Tel Aviv yönetiminden bombardımanlara son vermesini, a-

“Hepsinden Önemlisi Leninistler Var”

Merhaba, ezilen, sömürülen, aşağılanan, yaşamdan kovulan, ben de insanım diyen, her şeye rağmen onurlu bir şekilde yaşama dört elle sarılan onurlu yüreklere merhaba. Ne mutlu ki, çürümüş, yozlaşmış, kokuşmuş sistemde hala tertemiz insanlar var.

Eşim dürüst bir insan. Bazı şeyleri ondan öğrendim ve çevremde alın teriyle yaşam kavgası veren dürüst kalmaya çalışan insanlar var.

Hepsinden önemlisi Leninistler var. Kendimi şanslı sayıyorum. Leninistler’den çok şey öğrendim. İnsan olduğumu, insan kalabilmek için aklımın yettiğince mücadele etmeyi öğrendim. Çalışmak, dürüst kalmak yetmiyor. Yaşam hakkımızı elimizden alan, sen sus diyen, yaşamdan kovmaya çalışan, kendi çıkarları uğruna her pislği yapan sermaye sınıfına karşı bilinçlenerek, örgütlenecek, kendi canlarını hiçe sayarak bizlere önderlik eden canlarımıza sahip çıkarak dur deme zamanı. Çünkü onlar gündüzlerini gecelerine katıp insanlık için çalışıyorlar. İş istiyoruz, karnım aç diyen insanları gözünü kırpmadan katleden “çalışıyorum karnım yine aç, hakkımı istiyorum” diyeni tutup cezaevine sokan, “Ben çalışıyorum yaşamdan kovuluyorum, sen çalışmadan göbek büyütüyorsun” diyeni işkence ederek, tecavüz ederek gözdağı vermeye çalışan, “e-şit eğitim istiyorum” diyeni katleden, “insanca yaşamak benim hakkım” diyeni teröristlikle, bölücülükle suçlayan, üç yaşındaki çocuğu bile gözü dönmüş-çesine katleden katil sürüsünden bir şey bekleyemeyiz. İnsanları cezaevine sokup, her türlü işkenceyi yapan, halka gözdağı vermek için cezaevindeki canlarımızı diri diri yakan, cezaevinde veya dışarıda mücadele eden insanları çeşitli ithamlarla suçlayanlardan hesap sorulmalı. Bize sahip çıkan Leninistlere sahip çıkalım. Bu insanlık görevi. Ölüm Orucuna katılmak yürek ister, her yüreğin gücü Ölüm Orucuna katılmaya yetmez. Yıllarca mücadele eden öncülerimizin elini tutalım, tutalım ki sıcacık yüreklerini hissedelim. Leninist olmak zor iş; ama bir o kadar da onurlu.

*Kapatmışlar seni, beyaz hücreye,
konuşmak, gülüşmek uzaktır sana.
Bir beden kalmış, bir de inancın,
demir bir ranza silahtır sana.
Karlı dağlar gibi dik tut başını.
Gösterme yaranı, çat kaşlarını.
“Kızılçık şerbeti içtim” de.
Kan kussan bile diren zalime.
Koparılp götürülmüş dostun, yoldaşın,
Türkülerle ulaştır, sıcak selamın
Bir direncin katıdır, bir de haykırışın
Sonuna kadar savaşıp yıkılır hücren
Karlı dağlar gibi dik tut başını
Gösterme yaranı çat kaşlarını
“Kızılçık şerbeti içtim” de
Kan kussan bile diren zalime*

İzmir’den Leninist Bir Kadın İşçi

“Elimiz Nasıl Üretiyorsa, Beynimiz de Aynı Şekilde Üretiyor”

Merhaba,

Ben uzun süreden beri (yaklaşık 4-5 sene) Mücadele Birliği Dergisi okuruyum. On yıldan beri kendi işimizde çalışıyorum. Şimdi de bir gıda fabrikasında yeni işe başladım. Sömürüyü, zulmü daha yakından yaşıyorum. Fabrikadaki ilk gözlemlerimi sizlerle paylaşmak istiyorum. 380 milyon asgari ücretle çalışıyorum. Fabrikada 15-16 yıllık işçiler de asgari ücretle çalışıyor. Kıyafetimize varıncaya kadar onlar karar veriyor. 10 dakika çay molası, 20 dakika yemek molası vs. bizi yeni işçi diye biraz üretimde çalıştırıyorlar. “Hadi yeni gelenler, siz başka yere, fabrikanın başka bölümüne, bugün mal yetişmesi gerek, öbür bölümün kıyafetlerini giyin” şeklindeki anonları her an duymak mümkün (soğuk hava deposuna götürüyorlar). Kalın giysiler, orada iki saat çalışıp, tekrar başka yere temizliğe... Tıpkı bir koyun sürüsü gibi, onlar da çoban misali. Ama onlar bilmiyorlar ki elimiz nasıl üretiyorsa, beynimizde aynı şekilde üretiyor. Hatta canımız yandıkça, beynimiz elimizin üç katını üretiyor.

Gün gelecek karanlıklar aydınlıklara kavuşacak ve onların bize yaptığı zulmün, sömürünün hesabını soracağız.

Savaşırsız, sömürsüz güzel günlere

Her zaman, her an yüreğimiz emekçi insanlarla.

İzmir’den Bir Kadın İşçi

ZAFER
AKMERCAN
İŞÇİLERİNİN
OLACAK

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**FİLİSTİN
SOSYALİZMLE
KAZANACAK!**

Silahımı Taştan Çıkaran TAŞGENERALLER